

Cristian Săucea

Jurnalul lui Demetru

Editura Universității „Lucian Blaga” din Sibiu

2012

Adinei

ISBN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SĂUCHEA, CRISTIAN

Jurnalul lui Demetru / Săuceha Cristian. - Sibiu :

Editura Universității "Lucian Blaga" din Sibiu, 2012

Bibliogr.

ISBN 978-606-12-0398-7

821.135.1-34

prefață-zen

Demetru plecă la întâlnire. Pe drum, nu mai știa dacă trebuie să se întâlnească în Piața Elena cu Maria sau cu Elena în Piața Maria.

ovidiu stanomir

1. De-ale lui Demetru

Lui Urmuz

Apare Demetru

A fost odată ca niciodată o persoană. Ea a apărut pe neașteptate. La naștere avea trei urechi lipite cu creioane și doi ochi dispuși arbitrar. Spre surprinderea nu știm cui, ochii s-au aliniat conform standardelor internaționale, iar urechile și-au redus numărul. Umerii stăteau pe niște umerase sub formă de trapeze dreptunghice. Oasele i s-au format ca o caracatiță obtuză. Umblau confuze prin corp până se stabilizau și ajungeau la un numitor comun.

Pe cap avea o plăcintă cu varză. Varza i se amesteca cu materia neagră și o făcea mai cenușie.

Născutul Demetru fu încredințat unei doici. Îngrijit bine de doica aceasta, Demetru a ființat într-un mediu înmiresmat. Gândea des curb. Liniile se intersectau în varza sa și așa se formau caramellele. Acestea se puneau în conserve. Se luau ca vitamine în perioada școlară. Erau borcane ajutătoare la înțelegerea alfabetului, borcane ajutătoare la calcule elementare și borcane cu funcțiuni neclare. Demetru se dezvoltă în șapte anotimpuri ca alții în șapte anotimpuri. Doica sa râdea de multe ori. Demetru o imita.

În colțurile gurii avea o sârmă de întins haine. Boarea serii lăsa o dungă albă colorată. Zilele treceau una peste alta. Uneori se intersectau. Doica observa că Demetru crește. Părinții lui Demetru aveau și ei observațiile lor. Munceau mult. Doica îi dojenea. Demetru zâmbea. Era un copil al timpurilor prezente. Încerca să-și învingă plictiseala. Conștientiza că între pereții casei cresc floricele de porumb. Pe pereți zburau ponei. Demetru râdea și adormea.

Demetru în pijama

S-a trezit Demetru. Era în pijama. În timpul zilei păstra pijamaua. În culori fanteziste descria stările lui de antispirit. S-a dat cu spirt medicinal până ce i s-a albit spinarea. În spinare ducea povara piticilor ancestrali. Acolo virau gândurile plămânilor pământii. Pijamaua fugea din sine când îi venea rândul. Se adunau povești rupte din cotorul vremii. Cărăbuși, măsele de minte, toate se perindau prin fața ochilor. Ei mâncau muște imaginare. Li se oțeteau gurile ireale. Demetru căuta să fie coerent. Pijamaua se transforma în haină de zi când ți-era lumea mai puțin dragă. Ce logică ar putea avea o măsea de minte care visează să devină cărăbuș? Anti-Demetru se așează într-o rână și se făcu că adoarme. Demetru stătea pironit în vârful piciorului. Celălalt picior pendula între mit și realitate. Facultățile tehnice nu se cereau strunite decât din când în când. Pijamaua exista în sine. Pe stradă se plimba în plin coșmar. Oamenii, cărăbușii și măselele de minte se uitau pe furiș la fanteziile picturale ale lui Demetru.

Își picta pijamaua în pasteluri existențiale. Îl priveau cu măsele necariate. Cărăbușii nu se eliberau din starea de stres decât în momentul în care vedeau pijamaua. Aceasta se plimba când soarele ardea. Când soarele nu ardea, pijamaua se plimba.

Pe spinarea albită muștele aveau întâlnire secretă. Piticii le înlăturau. Se plimbau în sus pe pijama. Aduceau rouă care se făcea că plouă.

Demetru rămase cu gura căscată. Cine nu le are, înseamnă că le are. Să avem grijă să nu ne betejim, plămânii să-i îngrijim.

Leul privește liniștit

Este încruntat. Un ochi și-l rotește neîncetat. Organul vizual pulsează-n sine. Migrează prin corpul ușor neîntinat. I s-a prins ochiul de suflet. Umflat de atâta umblat, i-a intrat în ligamente.

S-a oprit în vârful cozii. Leul stă nemișcat. Deasupra încăperii se află masca unui craniu obosit. Aceasta pulsează. În atmosferă se simte o oarecare încordare. Înțeleptul cu barba străvezie visează o poezie. Contemplă. Mai exact spus, se face că meditează. Își stăpânește leul prin forța exemplului.

Demetru, poștaş interimar al pădurii cu arini, simte că-l cuprinde o stare inversă de beatitudine. Duce corespondența cu o bicicletă vorbitoare. A deprins graiul vrăbiuțelor bârfitoare. Ariciul primește o comandă de scutece-n vânt. Au aripi și se golesc automat pe ogoarele sătenilor cu mască. Aceștia sunt mulțumiți că li se îngrașă pământul. Veverița are un colet cu rădăcini de alun, trimise tocmai din localitatea numită Alunelul, unde cresc aluni și pe acoperișurile caselor. Demetru se oprește să-și adune sinele și să i se evapore broboanele de sudoare. Bicicleta bârfește. Demetru o potolește prin puterea exemplului.

Se gândește că trebuie să se întâlnească cu înțeleptul, cunoscut ca mag, care se face că meditează. Leul vegetează. Are un colet cu o pisică aurie care se transformă din când în când în farfurie. Leul probabil o va primi liniștit. Sau poate că nu.

Demetru își recapătă telepativ forțele și-și continuă periplul de poștaş interimar. Se întâlnește cu un iepuraș. Pentru el n-are nimic. Îi dă binețe și face fețe-fețe. Mai încolo, vulpea șireată îi sugerează o erată. Demetru scoate ziarul comunal. Vulpea în continuare face pe șireata. Bicicleta îi pune în prim-plan un rebus și-o integrală. Ursul mormăie. Poștaşul scoate o coadă nou-nouță. Vulpea i-o potrivește confratelui brun. Așteaptă un nou înghet. Demetru începe să se simtă ca într-o fabulă. Dă un ordin scurt bicicletei, care se supune și începe să gonească. Reușește să depășească un melc ageamiu într-un timp pustiu.

Magul așteaptă. Soneria sună. Leul ochii și-i adună. Demetru intră într-un târziu. Aici toate se mișcă lent. Trebuie să avem răbdare. Scoate coletul. Tremură un pic. Leul și bicicleta se

privesc liniștiți. Înțeleptul, care de fapt e un pseudo-înțelept, cunoscut în cartier ca pseudo-mag, desface pachetul. Înăuntru se află o farfurie gonflabilă cu mustăți de pisică. Toarce lin. Leul se uită senin. Magul se concentrează. Îi domină pe toți prin forța exemplului. Demetru este puțin obosit. Cere apă. Îi desface bicicletei o supapă. Gândurile se ciocnesc prin încăpere.

Leul a adormit cu ochii deschiși lângă pisico-farfurie. Pseudo-înțeleptul deschide fereastra. Cuvintele își iau lin zborul. Demetru are sentimentul datoriei dezinhibate.

Demetru este din când în când obtuz

Lui Demetru i-a rămas o picătură de lapte pe bărbie. La minus trei ani a băut un pahar cu lapte și laptele i s-a prelinș în sens obtuz. Picătura bine s-a lipit și acolo s-a sălășluit. De-acolo îi țâșnesc idei pline de substrat matusalemic. Are puncte de vedere unghiulare. În sensul acelor ceasornicului are idei minus aritmetice, iar în sens contrar acelor ceasornicului idei aproximative. De exemplu, când o privește drept în față pe Ileana Cosânzeana aceasta-i pare obtuză. „Ascuțimea” unui unghi pozitiv este dată de „obtuzimea” unui unghi negativ. Demetru a studiat acest lucru în abecedarul antiaritmeticii. Acolo, minus Euclid s-a ciocnit cu minus Arhimede și a reieșit plus-minus Pitagora.

Observăm că această povestire, în sens de minus povestire, are un aer vag-obtuz. Să o aducem la o claritate obtuză. Razele de lumină se ciocneau și se loveau de figura lui Demetru. Acesta-și admira picătura în oglindă. În ea se întvedeau basmele copilăriei îmbătrânite. Din profil, Ileana Cosânzeana stătea sub formă de unghi drept. Cârpea un ciorap al bravului Harap Alb. Acesta era imobilizat la pat de o viroză obtuză.

Sosia sa avea indigestie conjuncturală și nu îndrăznea să intervină în hățișul anti-basmului. Ileana Cosânzeana intrase în concediu și avea un aer de pensionară. Așa că Demetru trebuia să suplinească lipsa acestor personaje. Cu aura sa de picătură obtuză se scâlămbăia și dansa antiritmat. Copiii potențiali se plictiseau în sensul acelor de ceasornic. Când se încăpățâna, Demetru obtuz rămânea. Cu picioarele sub formă de unghi crăcănat urmărea traiectoria ideilor din antibasme. Le prindea de anticozi, le legăna, le arunca în văzduh. Ele se amestecau, se ciocneau și se bucurau. Treceau avioane plutitoare, păsări cu motor și le trimiteau bezele.

Ileana Cosânzeana, în pauza de cârpit a ciorapului perpetuu găurit, le pândea cu o plasă de prins fluturi anti-stres. Le captura și lui Demetru bezele-i gătea. Harap Alb se autosesiza și cu ironie anticampanie de presă deschidea. Lumea se întreba de ce bezele doar lui Demetru Ileana-i făcea. Harap Alb se odihnea. Picătura din bărbie se bălângănea. Laptele în pahar plutea.

După pauza de autosugestie creată, Demetru deschise manualul de antiaritmetică și citi că la miezul nopții s-ar putea să vină ora zero. Îi veni ideea de a capta ora minus unu. E posibil ca la ora minus trei puțin lapte să mai bei. Nu de alta, dar picătura se plictisea singură. Perechea sa ar putea crea multe anti-idei subtile. Dar despre acestea vom vorbi poate altădată, când o foaie nouă vom căpăta și creionul se va autoasculi.

În liniște se lasă înserarea

Se ridică din pat. Avea fruntea plină de picături. Pe lângă lampă se prelingea apa. Cu mintea urcă în pod. Printre două țigle se prelingea apa. Cu mintea coborî sub pat. Țurțuri calzi dârdâiau. Podeaua clipoceau.

Se auzea în surdină cum se lasă înserarea. Un prieten din vechime îl chema. Se dădea cu ascensorul. Demetru ieși în stradă. Ploua din când în când, în zig-zag.

Râmele erau transformate în șireturi de bocanci. Câte o streășină picura oblic. Oamenii aveau chipuri mascate.

Demetru se grăbea. La colțul primei străzi se întâlnește cu un mag. Avea chipul marcat și părea mascat. Uitătura îi era voit crâncenă. Emană frig. Lui Demetru îi îngheță un strop de apă de pe frunte. Fruntea îi tremura. Intră în vorbă cu magul. Spuse:

„Cetățene, ai ochii exoftalmici!”

Magul avea părul până-n asfalt, iar în loc de haine, șerpi transformați în șireturi. Uitătura i se acutiză.

„Cetățene, mă grăbesc; altădată ne vom ciocni-n priviri!”

Magul cu părul vâlvoi îi dădu lui Demetru o foarfecă. Acesta își tăie o șuviță și o puse într-o pungă. Punga tresărea. O puse în buzunarul de la piept.

Mai încolo, trecu peste-un deal și printr-o vale. Când se simțea mai rău, magul doi îi apăru din lateral. Scoase din plasă o bucată de ciocolată. Demetru gustă. Magul mergea cu ochii închiși. Era format din trei părți. În loc de păr avea un corn din care îi curgea cafea. Demetru bău o înghițitură. Partea a doua a magului doi era formată dintr-o hartă. Demetru o consultă. Liftul era marcat cu roșu. În partea a treia magul avea o plasă. Demetru îi lăsă șuvița. Magul deschise un ochi. Era obosit.

Afară ploua. Când drept, când oblic. Demetru scoase o umbrelă și i-o cedă cetățeanului. Acesta-și închise ochiul și plecă.

Mai merse Demetru un timp până când ascensorul se ivi în prezent. Prietenul îi făcea cu mâna. Oboseala i se transforma în speranță. Demetru apăsă pe butonul verde și liftul se opri. Macaraua atașată îl aduse pe prieten lângă subconștientul colectiv. Urma ceșcuța de ceai. Aburul zbura prin văzduh. Fiecare-și culese niște șireturi. Picăturile erau optimiste. Intrară

în prima fabrică de ceai. Magii culegeau plante. Magii serveau. Prietenii se așezară. Ploaia se oprea din când în când.

Pagini din jurnalul lui Demetru

Să mă prezint: mă numesc Demetru. Pe canapea, într-o poziție contorsionată, Miți privește cu interes purecii lăsați cu dărnicie de peniță pe coala de hârtie. Mieunatul ei cu iz verzui l-a alarmat pe vecinul de deasupra și l-a determinat să trimită o telegramă prin țeava de la calorifer.

Lionel și-a inaugurat orchestra sub geamul meu, iar praful ridicat din instrumentele muzicale a pătruns pe căi oculte în camera vecinului meu, care a început să strănute, împrăștiind formațiuni compacte de precipitații. Acestea s-au evaporat datorită căldurii toride și s-au transformat în balonașe de nori pufoși, instalați comod pe plafon. Datorită forței gravitației, aceștia au revenit pe podea. Norișorii, cu proprietăți magnetice, s-au contopit într-unul singur, cu care se joacă în momentele de neliniște vecinul Bora împreună cu motanul său.

**

Miți stă ascunsă după pernă, iar cu ochii holbați, pigmentați cu ceară, privește spre televizorul din care forme basoreliefate se mișcă haotic. Lionel își mănâncă ticurile după ce, în prealabil, le-a dat cu sare și le acordează după ritmurile chitarei sale.

M-am trezit cu creierul încins, astfel încât a trebuit să scot plita din priză. Miți mi-a răsturnat peste cap un lighean cu apă rece, răcorindu-mă.

Lionel a început să cânte „Andrii-Popa“ atât de tare și cu patos, încât vecinul, alarmat, mi-a trimis o scrisorică feroce, în finalul căreia îmi dădea adresa unui medic specialist în eradicarea corzilor vocale, prin smulgerea telepatică a acestora.

Eu, mândros după citirea hârtiei, i-am spus răstit lui Lionel să înceteze, iar el mi-a răspuns că nu se cuvine acest lucru, deoarece el a compus această minunată baladă.

Dezamăgirea sa a fost mare când i-am arătat textul baladei populare într-o culegere de texte literare, în versificarea lui Alecsandri.

Miți, cu ochii cât cepele, urmărea o scenă de groază la televizor. Era atât de încordată încât inima nu îi mai bătea, anulată fiind de forțe egale de sensuri opuse. Am comutat pe alt program, pentru a nu-i provoca cine știe ce neazuri, ce sunt capabile să se exteriorizeze sub formă de bube enorme pe trupul ei mic și cocoșat.

**

Nu știu ce să fac. Apatia mi-a dat o palmă, care m-a plictisit atât de tare, încât stau întins pe canapea în nemișcare. M-am urnit, totuși, până la fereastră, pentru a urmări spectacolul de pe maidanul din fața blocului, unde o bătrânică fusese atrasă în jocul de fotbal al piticimii. Bătrânica tocmai dribla spectaculos un puradel, când un altul o faultă dur la marginea careului. O ambulanță își făcu apariția, din ea ieșind doi asistenți medicali cu o targă și un arbitru care-l elimină pe copil, arătându-i cartonașul roșu.

Vecinul Bora, teribil de supărat pe piciul cotonogar, începu să arunce cu diverse obiecte înspre maidan, cu musculițe din depozitul lui de muște, cu țânțari, chiar cu un bondar. În cele din urmă, aruncă un obiect contondent, pământul său, plin de spumă amestecată cu transpirație și fire din barbă.

**

Afară plouă în ritm de marș funebru. Picurii transparenți ajunși pe geam se preling peste sticla aburită de respirația lui Miți, care privește melancolică spre locul unde anul trecut fusese eradicat un cuib de șoareci. Picurii, zgâriați de gardul de

sârmă ghimpată, înroșesc pământul și firele de iarbă. Lionel, adormit pe un fotoliu, începe să emită note muzicale dezordonate, disonante. Miți, deranjată, se aruncă dintre perne și prinde de coadă un vis de-al lui Lionel, încercând să-l mănânce. Nu apucă să se sature deoarece somnorosul se trezește. Sare direct la geam și privește fascinat spre înălțimi, de unde se pornise o ploaie albastră. Deschide larg fereastra și scoate capul afară. Chiar atunci se auzi strigătul lui Bora: „Plouă cu cerul!“ iar pisioul său, în culmea extazului, încercă să înfrunte gravitația.

Strigătul vecinului era cât pe ce să mă facă să mă înec cu ideea apriorismului lui Kant. Îmi rămase în gât, după ce o rumegasem timp îndelungat. Furios, m-am repezit spre jordița de după calorifer și am început să lovesc gingaș în tavan. Bora mi-a tăiat avântul, aruncându-mi în geam un pumn din mâncarea pisioului. Pe geamul întredeschis și pe chipul lui Lionel au apărut mărețe peisaje alpine. A trebuit să țin un lighean afară, până s-a umplut cu picuri roz. Lionel s-a spălat și s-a clătit scrupulos cu altă apă, pe care apoi a deșertat-o pe straturile de morcovi ai lui Bora. Aceștia s-au făcut imenși după vreo două luni, ceea ce l-a determinat pe vecin să-i taie cu drujba. De atunci, timp de două luni, Lionel i-a pus zilnic în poștă un bilețel, pe care scria „Jack Spintecătorul“.

Dar să revenim, aducând în prim plan tot strigătul lui Bora, care de data aceasta a devenit un hăulit prelung, amplificat și de motanul său: „Plouă curcubeul!“. Pedepsa a venit curând. Ploaia cu acid sulfuric i-a crestat nasul, desenându-i o floriceică aurie. Tot atunci, un batalion de bolșevici răătăciți din război au fost găuriți de ploaie. Oasele lor rezistente au devenit un pilon al modernei străzi (cu care se mândrește tot cartierul).

**

Miți a încercat să evadeze azi-noapte. Pisioul lui Bora a chemat-o cu un mieunat prelung. Nunta din cartier s-a încheiat

chiar sub blocul nostru. Lionel a coborât cu o funie pe geam, căci ușa era bătută în cuie (am făcut pariu cu Bora că o lună nu mai ies pe ușă).

Orchestra mățelor, în frunte cu o mezosoprană, a intonat imnul de stat. Oameni la geam, cu lacrimi în ochi, au aruncat cu flori.

Lionel a dat tonul petrecerii. Bătrânul paralytic de la parter a început să vibreze tot mai tare, până când s-a lovit cu capul de tavan și a ieșit pe geam, învârtindu-se ca un titirez. Baba lui l-a urmat, împreună cu scaunul cu roțile. Cu ajutorul a doi pisoi zdraveni și-a liniștit bărbatul și l-a urcat în scaun. Drept răsplată, mirii au fost cocoțați pe umerii acestuia și a început plimbarea trimfală prin cartier.

Garnizoana a primit nenumărate telefoane de la locatari, așa că a fost nevoită să scoată fanfara. Aceasta a început recitalul cu cântece patriotice atât de vibrante, încât treizeci de veterani din cartier s-au strâns degrabă în fața alimentarei. Îmbrăcați la repezeală în uniforme de război, au atacat câinii de lângă podul de peste pârâu. Plantonul a fost secerat de peste o duzină de gloanțe surde. Doar intervenția comandantului suprem, un dog german îmbrăcat în zale, cu vestă antiglonț, urmat de garda sa personală, a spart ofensiva veteranilor. Trecerea fanfarei militare, urmată de ceata de mățe, a determinat încetarea luptei.

Miți, beată de fericire, s-a îndrăgostit de un pudel, dar pisoiful lui Bora a convins-o de nepotrivirea genetică.

Am adormit pe marginea ferestrei. Dimineața aveam un strat de rouă pe mustață și barbă, iar pe cap un cuib de ereți. Miți a mâncat două din cele trei ouă. Am pedepsit-o să stea o lună în casă, zilnic închizând-o în cămară câte trei ore. Pe Lionel l-am trimis repede cu oul rămas, pentru a-l pune în incubatorul cartierului. Apoi l-am pus să compună un cântecel de alinare pentru ereții părinți, care trebuie cântat după fiecare masă.

**

Bora își lasă în fiecare seară un ochi pe pervaz și îl stropește cu suc de morcovi. Am observat de un timp, că un bătrân privea cu luare-aminte, printr-o lunetă, fereastra de deasupra. A reușit, cu o maximă concentrare, să miște ochiul. Acesta ar fi căzut, dacă Lionel n-ar fi sărit chiar atunci să prindă un sol major, care vibrase prelung. A păstrat obiectul în cutia chitarei, unde a turnat și niște turnesol.

Eu, Demetru cel drastic, am poruncit mâței să-mi zgârie nervii. Mi i-a întins, i-a șters de praf și i-a introdus în mașina de spălat. Spleen-ul mi s-a atenuat. M-am gândit toată dimineața la o rimă pentru „cocostârc“. Îmi veneau în minte doar „stârv“ și „stâlp“, care nu-mi erau deloc pe plac. Lionel s-a oferit să-mi cânte o baladă. Calul haiducului s-a împiedicat de o tufă cu spini și și-a aruncat stăpânul. Un spin-somnifer i-a intrat acestuia în cot. A adormit în cântecul de dor al codrului-frate. Brusc, balada s-a încheiat.

Am invitat la dans pe o babă, certată cu moartea de peste 20 de ani. Miți i-a furat fluierul unui agent de circulație, după ce l-a pândit toată dimineața. A înghițit obiectul și, drept urmare, respiră fluierat. Nu vrea să audă de veterinar. L-am implorat, împreună cu polițistul, pe vecinul Bora să-i facă extracția. Cu greu s-a lăsat înduplecat. S-a ajutat de un aspirator vechi și de o pompă de bicicletă. Va urma o lungă perioadă de convalescență.

Mi-am amenajat în camera mică un grajd cu staul și iarbă proaspătă. Profit de singurătatea mea. Încep să rumeg concepte. Cu luare aminte le întorc, le caut capătul sau partea potrivită. Într-unul am simțit invidia lui Schopenhauer. Înarmată cu cuie lovise conștiința și intrase în imanentul ei.

Este plăcut să-ți mănânci plictiseala. Împreună cu o prăjiturică. Se face o omleta din bucăți de spațiu, conștiință și timp. Ca să nu intre curentul și șerpui, se acoperă ușa cu bucăți de postav de culoare verde închis. Mirosul culorii s-a simțit de la mare depărtare. Sub bloc s-au adunat 27 de veterani

legionari, fiind siguri că a sosit clipa mult dorită. “Așa miresea haina Căpitanului!” spuse unul. „Ce placid și ce plictisitor este totul. Haideți să culegem floricele!” a strigat un altul.

Bora a adresat grupului un apăsător „Heil!”. Râsul urlat al vecinului i s-a stins brusc. Laringele i s-a contractat. I-am aruncat rapid un faringosept. Am descoperit și o vitamină C. Gingis-Han, în 1227, s-a înecat cu medicamente și era să moară. Această vitamină C era o stră-stră-strănepoată a unui medicament de atunci.

Am scris pe perete definiția indicatorului lui Euler al unui număr întreg m . Este un număr natural egal cu numărul elementelor dintr-un sistem redus de resturi modulo m .

Bora mi-a trimis prin țeava de la calorifer o demonstrație. Am dedus astfel că am casa sub ascultare. Am făcut o plângere penală. Au venit doi procurori într-o caleașcă cu zurgălăi și au dansat o bătăută pe loc. Miți a fost iritată și ar fi apucat-o o criză de sciatică, dacă oaspeții nu ar fi plecat imediat.

Am luat două somnifere și am intrat într-o junglă cu clovni.

**

Caloriferul emană o căldură cafenie. Becul inundă încăperea cu o lumină plină de idei. Ziua și noaptea ard ideile. Una a fost spălată și dezinfectată de o colonie de pureci. Aceștia au ajuns, probabil, în televizor. De aceea are Miți dureri de cap și tind să cred că are un început de miopie. Nu i-ar strica niște ochelari de probă.

Întins pe canapea, doresc să-mi manifest plenar lenea. O piaptăn, o țesăl și o dau cu oja oranj. Nasul îl mișc cu intermitențe. Mă uit plictisit la Miți cum șterge praful. Se rostogolește pe covor în sensul acelor ceasornicului. Când se simte preaplină, miaună prelung la picioarele lui Lionel. Acesta face o pauză, pune coarda chitarei deoparte, o apucă pe mână și o scutură bine de praf în casa scârilor. Apoi revine la operațiunea de dilatare a coardelor chitarei, de sincronizare a

acesteia cu corzile sale vocale. Zilele trecute se interesa de lungimea intestinului gros la câine, spunând că aceasta ar fi lungimea ideală pentru o coardă de-a sa. Îmi scarpin cu un bețișor lung și subțire șira spinării.

Nevasta lui Bora s-a întors acasă, după o lungă călătorie, și i-a făcut acestuia varză. Prin țeavă mi-a trimis niște ciorbă. Lionel a pus un lighean, a tăiat morcovi și a amestecat totul cu făină. Cu trei linguri am început să mâncăm. Miți s-a înecat de câteva ori. Era grăbită să prindă plimbarea de după-masă, fiind programată să iasă cu un pudel negru cu ochi gălbui.

Am ieșit cu toții la iarbă verde. Înainte de asta, Bora a dus cuibul și găinile în casă, a pus ouăle clocite în frigider, a dat prin mașină cu aspiratorul și a șters-o de praf. Soția lui a preparat un amestec de ulei, oțet și petrol lampant pe care vecinul l-a introdus în rezervor. Pe bancheta din spate am stat eu, Miți și pisiul, așa că Lionel n-a mai avut loc și a trebuit să stea în portbagaj. O mână o ținea afară. Pe degetul arătător întins i s-a așezat o vrăbiuță. În afara orașului s-a prins de mâna lui un copil pe bicicletă. A căzut într-un șanț la un viraj brusc spre dreapta. Lionel a ieșit aproape cu totul din portbagaj, așa că a trebuit să oprim. Ne-am găsit loc într-un lan de grâu. Am mâncat grâu fiert. Apoi am ațipit pe cântecul prenupțial al unor bondari.

M-am întors acasă hotărât să nu mai scriu o vreme în jurnal, din cauza unor factori necunoscuți.

Tentații și priviri în vânt

Vântul bate. Pânzele de granit ale corabiei de granit se leagănă. Mai mulți bărbați cu barbă privesc.

În zare frunzele zboară și se ofilesc. Pe uscatul cu miros de panseluțe albastre se află o clădire cu multe intrări. Oriunde ai debarca dai peste acea clădire. În ea priveghează un om, să-i

zicem Demetru. Are niște foarfece când mari, când potrivite. Oricine debarcă este tuns. În larg barba crește foarte repede. Oamenii privesc panseluțele și imediat bărbile lor zgârie vântul. Tentațiile pot fi mari. Te uiți când la nori, când la panseluțe. Corabia de granit înaintează. Clădirea se întrezărește. De la o distanță, s-o numim d_1 , pare lugubră, de la altă distanță, să zicem d_2 , pare insalubră. De fapt, ea tot timpul este caldă și primitoare.

Foarfecele sunt surâzătoare. Demetru are nasul acvilin; simte corăbiile înainte de a le vedea cu ochiul liber. În nasul lui Demetru se află un ochi de o finețe cuantică. Se reglează cu multă salată. Aceasta este cultivată în grădina interioară a mării clădiri.

Bărbații coboară în pas egal. Bărbile miros a panseluțe. Foarfecele lucrează de zor. Demetru culege din când în când salată. La ore fixe. Foarfecele lucrează. Părul adunat este depozitat într-o pivniță imensă. În ea timpul are gust și miros. Când se deschide ușa se eliberează o parte din miros. Vântul lovește clădirea, ia cu el mirosul și-l duce în larg. Bărboșii sau proaspeții bărbieriți simt atunci deșertăciunea. Ispitele se ascund între valuri. Cântecul lor se stinge-n sine. Demetru se odihnește activ. Udă salata, îi vorbește. Cuvintele se lovesc de zidurile clădirii; sălășluiesc în frunzele ofilite, care încep să se înviorzeze. Urmează operația inversă. Frunzele din văzduh se înverzesc și emană proteine. Salata se fortifică. Ochiul cuantic din nasul acvilin se autoreglează. Demetru deja visează.

2. Antiproze

lui Vladi

Aleea monolită

Ca un monolit stătea guzganul atunci când se lupta la Poștă cu porțelanurile! Fiecare porțelan era timbrat. Prima dată acesta ronțăia timbrele. Erau gustoase. Angajatele Poștei lipeau tot ce se mai putea. Guzganul, cu burta doldora de porțelan, ieșea la plimbare. Pe alee se filma o scenă din lupta angajaților de la deratizare cu soarta lor vitregă. Îmbrăcați în salopete cu aer condiționat, aceștia dansau. Apoi jeleau. Burțile lor formau o unitate de monolit. Monolitul tresălta, apoi se muia.

Guzganul își făcea siesta pe un pietroi din aer comprimat. Se certa cu un scenariu.

Funcționarele de la Poștă lipeau timbre. Aveau un gust câștigător.

Burțile muncitorilor erau pline de idei înghițite pe nemestecate, idei monolitice de pe aleea filmată.

Guzganul se întorcea la Poștă. Locuia într-un craniu – netimbrat – din porțelan. Era obosit. Burțile angajaților de la deratizare tresăltau. Prin somn, șoricei îi trăgeau de mustăți. Cine n-avea mustăți era tras de sprâncene. Cine n-are nici sprâncene, să și le cumpere!

Guzganul și când era treaz dormea! Molfăia timbre. Singurul lor cititor, un șoarece plictisit, și-a redeșteptat nivelul ideatic atunci când a observat contradicția. Se spunea în text că toate porțelanurile erau timbrate. Pe la sfârșit, se afirma că porțelanul-cranium era netimbrat. Dacă se acceptă contradicția, înseamnă că ceva este putred. Dacă nu se acceptă paradoxul, înseamnă iarăși că ceva este putred. Quod erat demonstrandum.

Am luat bătaie (varianta întâi)

Am luat bătaie când vântul a umflat pânza. Oameni pietrificați priveau spre capelă. Erau în întuneric și priveau

lumina. Umbrele lor oboseau și ochii-i dureau. Eu am luat bătaie când eram mic și nu m-am transformat în stană de piatră. De multe ori m-am uitat înapoi. Nu știu ce-am văzut. Nu m-am potolit. Înainte văd lumină și-ntuneric. Dar nu pot să disting lumina de întuneric.

Statuile au obosit de atâta stat în picioare. Să le facem scaune de piatră! În fața semaforului oamenii șed pe scaune. În centrul orașului oamenii șed. Oamenii cu scaun la cap se odihnesc. Trebuie să știi să pierzi. De pildă, dacă intri într-un magazin sub formă de corabie, e posibil să ți se ia scaunul parcat în fața acestuia. Atunci nu trebuie să pufăi a pagubă, ci să privești cu seninătate. Numai înainte.

Am luat bătaie (în varianta a doua)

Prima variantă mi s-a părut atât de stupidă, încât după ce-am citit-o cu voce tare în fața unor prieteni, am mototolit-o și am mâncat-o (Nota prietenilor de redacție: mai întâi a fost culeasă pe calculator, tehnoredactată și abia apoi mototolită și mâncată.). După excesul de ciocolată, amăreala foii m-a echilibrat. Dulcele s-a prefăcut în stană de piatră. L-am pus într-un colț al camerei ca să-l pot privi fără să râvnesc la el. Vântul puternic a determinat o ploaie-n minte. În singura măsea de minte-mi plouă. Cu dulce-mi plouă. În trei fraze se repetă cuvântul „plouă”. Cu aceasta patru. Din acest motiv am considerat această proză atât de slabă încât am fost gata să o înghit. Echilibrul chimic amar-dulce mi-a uscat gura și limba a rămas în nemișcare. Am primit un mail ecologist care m-a făcut să-mi regândesc vocația de mâncău de foi. De ce atâta egoism? La maculatură ar fi mult mai bine! Dintr-o foaie albă mângălită se face o foaie îngălbenită bună de pus într-un manual de preșcolari tomnatici. Aceștia vor silabisi cu râvnă „mi-ți-i-ni-vi-li-me-te-îl-o”. Ion Creangă va fi mulțumit de calitatea maculaturii și mă va încuraja să continuu aventura.

Voi umple foi cu conștiințiozitate cu scopul de a le transforma în pagini îngălbenite de manual. Deci bătaia nu e amară, e dulce-amară.

Călcâiul lui Patrocle

S-a lovit la călcâi Patrocle, a călcat într-un cui rătăcit de Hefaistos. Aheii au crezut că i s-a desprins lui Ahile din tolbă. Acesta însă își făcea siesta lângă vedenia lui Briseis. Apucase să mănânce o ciozvârtă din berbecul lui Ares și băuse o carafă din vinul Atenei. Zeii nu scoteau un sunet ca să nu-l trezească. Răcni Patrocle. Avea ochii pământeni trandafirii. Își împlântă lancea-ntr-un gândac sedentar și ceru imediat oprirea luptei. Hector își șterse sudoarea și se așeză pe o buturugă mică ce sigur răsturnase un car mare. Își scoase fluierul vădit paralelipipedic. Nu dură mult cântecul și o turmă de miei cu trei ciobănei trecu prin tărâmul despărțitor. Ulise le-a transmis tuturor telepatic că nu erau de mâncare, căci veniseră din timp și timpul avea un miros pestilențial. Calul Troian creștea în sufletele păstorilor sprijiniți de bătele-fluiere. Cât timp dură suturarea răniului Patrocle oile dădură o reprezentație onirică. Oștile sforăiau. Se trezi Ahile, căscă îndelung și ieși să vadă amurgul. Înțeleptul Nestor se plimba pe malul mării cu un pui de câine de-al lui Cerber. Avea ochii roșii ca ai păstorilor frați cu codrul. Copacii se tăiau singuri și se autosculptau.

La un moment dat, ciobanii, după ce se asigurară că trupele dorm tumultuos, dădură semnalul de plecare. Se așternea înserarea iar Nestor cu Ahile plimbau câinele. Până și Patrocle sforăia, dar silențios. Era așteptată roua care urma să închege Calul încă nenăscut. Pădurea se foia, se întorcea când pe o parte când pe alta.

Chiștocul din proverb

Din când în când avea câte un chiștoc în colțul gurii. Spunea un proverb și se strâmba. Scuipa chiștocul. Vârful limbii emana mentol. Era lupta sa periodică cu prudența. Dorea să-și taie pofta de chiștoc. Mirosul de mentol persista până-i venea în minte un alt proverb. Stătea sub horn și inhala emanațiile văzduhului. Deasupra a trei buturugi mici se gândea la lupta sa cu carul mare. Tras de cai mentolați, căruța hurducăia. Din somn pe vecini îi trezea. Vecinii erau trei. Uneori patru sau cinci. Unul dormea cu capu-n chiuvetă; doi cu capul în jos, iar ceilalți cinci sau șase ațipeau cap în cap. Începeau să se bălângăne. Li se cutremura prispa. Personajul își aprindea chiștocul. Privea pe geam spre vecinii care se bățâiau. După ce căruța se oprea, vecinii adormeau instantaneu în poziții voit contorsionate. Omul scuipă chiștocul mentolat și se lăsă de fumat. Se puse pe basoreliefat. În beci avea la murat varză cu plastilină. Scoase două găleți.

Pe peretele nordic al casei schiță o versiune pozitivă a vecinătății. Bineînțeles fără capră. Ieșiră rând pe rând chipuri surâzătoare și somnoroase de vecini. Mirosul de varză gâdila nările reale ale oamenilor. Nările din plastilină se solidificau.

Munca îi goli stomacul. Pregăti în pripă un grătar cu varză stinsă cu moare. Vecinii fremătau. Vorbeau. Mâncare cereau. Se ospătară. Mestecau cu privirea la Carul Mare. Omul-personaj se așeză pe buturuga mică din mijloc. Genele i se împăienjeniră, sprâncenele căzură ușoare. Se lăsă lin cu capul pe buturuga din dreapta, iar picioarele, din inerție, i se așezară pe buturuga din stânga. Chiștoacele se evaporară datorită căldurii interioare a vecinilor. Acesta era semnul retragerii. Fiecare își luă rămas bun de la replica sa din plastilină. Buturugile începură să sforăie pe trei voci.

Vecinii, tiptil-tiptil, se depărtau în șir chinez.

Cioplitorii de oase sunt la egalitate

Sub fundația castelului se odihneau cioplitorii. Când se lumina de ziuă se apucau de lucru. Își făcuseră acolo atelierul în momentul când au descoperit zăcământul de schelete. Erau dinozauri, dragoni, sulite și o cetate din oase. În total nouăsprezece elemente. De atunci cioplitorii sunt zilnic la egalitate. Au nasurile cocoțate pe figuri egale și ochii oblici egali. Poartă toți ochelari bidimensionali echivalenți. Dacă li s-ar desfășura suprafețele corpurilor, acestea ar fi egale. Batistele în care își suflă nasurile egale sunt echivalente, adică au aceeași arie. De aici lucrurile nu mai sunt atât de simple. Dacă o batistă este sub formă de trapez, iar alta sub formă de romb, trebuie calcule serioase pentru demonstrarea echivalenței. Această chestiune a fost amânată pe o după-amiază cu soare când toți cioplitorii vor dormi, iar totul se va rezolva în somn. Rar se întâmplă ca lucrătorii să aibă același vis. Asta nu-i bine, căci li se năruie construcțiile. Dar asta nu-i împiedică să continue. Gene de-ale lui Sisif sunt înrădăcinate în sistemele lor nervoase.

Au și-un comandant. E vorba de fantoma cumnatului lui Manole. Acesta aflând de moartea Anei s-a transformat în moroi și timp de 19 x 19 ani a stat în noroi. Apoi s-a hotărât să se stabilească în pivnița subacvatică a castelului unde după un timp s-au stabilit și cioplitorii de oase.

Sirena Ana bate la ușa cu oase când cioplitorii nu se mai consideră la egalitate.

Acum 19 ani unui lucrător i-a căzut nasul; de fapt nu i-a căzut, i s-a evaporat în atmosfera visceral-gazoasă. Colegii i-au făcut repede unul din oase, care-i cade o dată la 19 zile. Ei i-l pun repede la loc. Egalitatea trebuie păstrată.

Cosașul cu naftalină

Avea gura plină de pământ. A stat agățat de un picior timp nedeslușit. Când i-a venit rândul, ciocănitorea a ciocănit în frânghie. După ce a căzut, s-a înfipt cu mandibula în sol. A mușcat cu poftă, după care s-a descărcat electric. Cu energia de doi volți rezultată a electrocutat doi gândaci de Colorado. Aceștia fuseseră figuranți într-un western gândăcesc. În statui s-au transformat, până ce un paratrăsnet a fost instalat. Surpriza a fost mare, când însuși împăratul broaștelor deghizat în împăratul gândacilor le-a acordat un certificat de viață cu valabilitate de doi ani. Pustnicul din celula monosilabelor le-a făcut un culcuș interdisciplinar alcătuit în mare parte din verdeață fosforescentă.

După ce i-a văzut bine instalați pe cei doi gândaci, cosașul – căci el este spânzuratul nostru – a scuipat pământul și s-a spălat pe dinți. În pământul cu gust de naftalină și miros de micșunele a plantat doi germeni aleatorii. Din rezultanta forțelor va ieși după un număr de ani un patruleter cu înclinații spre inscripțibilitate. Desigur, aici gândul ne duce la un cerc ce uneori se transformă într-un pătrat, dar asta este o altă poveste.

Cosașul nostru, proaspăt spălat pe dinți, avea dileme existențiale. Ce rost au cele două personaje: împăratul broscogândacilor și pustnicul?

Sunt personaje simandicoase, pretențioase și, la o adică, belicoase. Iar rolul lui este să planteze pe alocuri otavă, pe alocuri gazon. După un timp t egal cu d supra v, să le cosească. Din iarba căzută are de crescut trei purcei de lapte, poate și doi gândaci dornici de a emigra în Colorado.

În timp ce era agățat a cugetat că e bine să te gândești din când în când la Papă, la împărat și la pustnic.

Dintr-un colț de teză

Sar ideile dintr-un colț de teză. Greșit spunea inorogul că în iulie au avut loc, când de fapt au avut loc în aprilie. Important este că ideile sar. Ca purecii lăsați cu dărnicie de-o peniță pe hârtie. Imaginea devine cristalină când un ochi de geam se sparge dacă este privit prea intens. Conceptele se materializează într-o piatră ponce. Aceasta zgârie retina un timp t egal cu d supra v , apoi cu forța clipocitului apei bate-n geam. Picătura chinezească se concentrează într-un punct imaterial. După ce apa se transformă-n sticlă, inorogul își ia uneltele și pleacă la plimbare. Aceasta are loc în sensul acelor de ceasornic vara și în sens invers primăvara. Vrea să se opună trecerii timpului tezelor din aprilie. Promotor al ideilor lui Mao, se simte stingher în mijlocul inorogilor staliniști și al celor hitleriști. La o întrunire a inorogilor de pretutindeni, s-a lansat ideea că Stalin=Hitler. Maoistul fiind admirator al teoriei mulțimilor s-a gândit atunci că numărul defectelor unuia este egal cu numărul defectelor celuilalt. Când pe Stalin îl durea capul pe Hitler îl dureau dinții; când Hitler voia să cucerească Polonia și Stalin voia să cucerească Polonia; când Stalin strănuta, Hitler sughia. După ce așternu pe două coloane calitățile „bune” și pe cele „rele”, inorogul își spuse că e greu să lansezi o teză, fie ea în aprilie sau în iulie. Deci Mao sau Tao, nu contează ce-o fi. Căci, după cum și-a putut da seama, ideile concentrate într-o piatră ponce pot sparge ochiul de geam. Curentul rezultat poate duce la contactarea unei răceli severe. Ochii roșii încețoșează gândirea și inhibă ideile. Îndată ce percepu acest lucru, inorogul căzu într-un somn adânc, lipsit de monștri și șopârle.

Dragonul cu baston

Un minuscul om s-a întâlnit cu un dragon. A fost întrebat imediat dacă Grațiile i-au ieșit în cale. Desigur că s-a întâlnit cu ele, au băut absint, au mâncat ciocolată. Țara au străbătut-o în lung și în lat, s-au întâlnit chiar cu un dragon maestru în turnatul de beton. Acesta, când le-a văzut, s-a gândit să le sculpeze. Și-a folosit betoniera și le-a basoreliefat. A stat omul cât a stat, le-a privit, le-a plăcut și a plecat însoțit de umbrele lor. S-au ținut ei de ghidușii ce s-au ținut, până când l-au văzut în depărtare pe dragonul nostru. Importanța lui era cunoscută încă de pe vremea unui domnitor posesor de țepe, cu care omora umbre de balauri și năluci. S-au împrăștiat repede; degeaba, dragonul era paznic, iar dintre țepe îi mai rămăsese doar una, tocită, pe care o folosea pe post de baston.

Omul minuscul și-a amintit de femeia cu umbrelă de argint – purtată preventiv – fabricată împotriva ploilor cu dragoni. Auzise ea că vin timpuri când aceștia se vor înmulți și vor invada pământul, ca lăcustele. Ce prostie, gândea omul: el nu văzuse decât doi! Se simțise bine în preajma lor. Nu erau dăunători pentru culturile de cafea, nici măcar pentru năluci sau umbre: erau cu toții pensionari.

Experiență matusalemică

Nu-mi vine să scriu versuri. Poemul s-a ridicat în atmosfera carbogazos-cețoasă, apoi a coborât la picioarele Cavalerului Negru. Acesta, tocmai întors de la Judecata de Apoi, și-a manevrat greșit calul, care a călcat poemul în zona occipital-parietală. De bună-seamă somnul său s-a declanșat la vederea unor înfricoșătoare viziuni. Să explicăm ce înseamnă „înfricoșător”. Ne imaginăm o câmpie goală care se umple brusc cu sentimente din Babilon. Acestea se transformă în chipuri și mâini slabe sau groase, distribuite statistic. Mâinile

se mișcă sau nu se mișcă, după preferințele cititorului. O mandibulă clănțane în mod sigur. Celelalte pot sta în repaus. Oricum, după un timp, toate trebuie să facă gălăgie. Asta până când calul Cavalerului Negru, plictisit de atâta vuiet, va lovi cu copita un fir din iarba fiarelor. Zgomotul produs va anula totul. Unele chipuri vor deveni transparente, altele vor cădea în prostrație. Poemul va continua să doarmă, dar sforăiturile sale nu vor mai fi înfricoșătoare. Cavalerul Negru va pleca tiptil cu calul său în vârful copitelor. El își va schimba culoarea în funcție de culorile copacilor pe lângă care va trece. Când va fi verde, când galben, când roșu. Merge iarăși spre Judecata de Apoi, via Babilon. La un interval dat de timp trebuie să se întoarcă să hrănească poemul. Va face acest lucru cu un pai pe care va turna (între două sforăituri) suc de morcovi și roșii amestecate cu sentimente antibabiloniene. Trebuie să avem un poem gras și sănătos. Sănătos nu cred că va fi, căci se va acoperi cu fire sedentare de iarbă. Cu timpul se va contura un poem matusalemic.

Găina din parabolă

Razele soarelui treceau prin despărțitura zidului. Zidul privit din alt unghi, poate nu era același zid, avea câteva bolți. În curtea interioară se găsea o statuie. Ea probabil reprezenta ceva. De statuie era legată o frânghie. O găină se plimba, ciugulea și cotcodăcea. Liciniu, administratorul complexului, un om înalt cu ochii când verzi, când albaștri rostea câteodată fraze.

„Dragă găinușă, ai grijă, pe aici sunt căpușe.”

Găina cotcodăcea.

„Dragă Liciniu, găinușă nu rimează cu căpușe. Ar fi trebuit să spui: Dragă găinușă, ai grijă, pe aici este una bucată căpușă. Nemaipunând la socoteală că ai făcut o cacofonie.”

Liciniu dădu din cap. Se depărtă în reluare.

Doamna Liciniu apărea când nici nu te așteptai. Se prelingea pe după ziduri, își anula umbra și se înființa în fața găinușei. Aceasta încremenea, însă repede își revenea.

„Doamna Liciniu, v-am mai rugat, aici sunt doar betoane. Aș vrea și eu un pic de iarbă. Ciugulesc doar pietricele și semințe aduse de vânt. În plus, mă strânge frânghia.”

„Găinușă dragă, fii mai supusă. Doar știi că noi îți dorim numai binele. Poate vei înțelege mai încolo acest lucru.”

Găina înghiți în sec și se culcă lângă statuie.

Doamna Liciniu dispăru. Nu trecu mult și fata Liciniu își făcu apariția. Dezlegă găina și îi făcu vânt. Aceasta își luă zborul și se opri într-un nuc unde sporovăia un cuc. Cucul o puse la curent cu toată situația din afara zidurilor până când găina se plictisi. Se opinti, zbură pe zid și se întoarse lângă statuie. Se autolegă. Era obosită. Când să adoarmă, descoperi un colț de gazon. Crescut direct pe beton. Familia Liciniu zâmbea. Găina cotcodăcea, ciugulea și ațipea. Trei perechi de ochi o priveau de pe toate zidurile.

Gazonul se extindea. O boare proaspătă se simțea. Găinușa se relaxa. Începea să se simtă din ce în ce mai bine. Nici nu mai avea rost să cotcodăcească, nici să vorbească. Doar să gândească și să vegeteze.

În cinstea lui mopete

lui Mircea Ivănescu

N-a fost odată ca niciodată, că de-ar fi fost nu s-ar fi povestit, un om pe care-l chema Mircea I. . El era singur. Făcea nuiele – surcele. La încheieturi le lega cu plastilină. Locuia într-o pădure de case. În unele stăteau oameni-manechin. Tot cugetând așa singur, s-a gândit că ar fi mai bine să cugete împreună cu cineva. S-a urcat într-un tren și s-a pornit să colinde în lat un teritoriu mai mult sau mai puțin umblat. În compartimentul lui s-au urcat persoane de diferite culturi. S-a

intersectat cu o gaiță, cu un papagal, cu o ciocănitoare și cu un buldozer. Când se aștepta mai puțin, în compartiment a intrat o boare. Era plăcută și simțitoare. Din cuvânt în cuvânt au legat o conversație interesantă despre nuiiele. S-au cucerit reciproc, așa că s-au legat. Mircea I. a lipit-o cu un pic de plastilină, iar boarea l-a captivat cu însușirile sale de Doamnă.

Au coborât într-o gară nici prea mare, nici prea mică. Și-au clădit o căsuță din nuiiele. S-au apucat de scris și de citit. Mircea I. se plimba pe o stradă cu case înclinate când a simțit o povară dulce. N-a știut ce e cu ea. S-a oprit din lectură și s-a așezat pe o bordură de ciocolată albă. S-a oglindit în ea și a văzut mai bine. A însărcinat-o pe Doamnă să ducă la bun sfârșit gândul. Totul s-a petrecut repede, Doamna a născut.

În salonul amenajat special pentru eveniment au venit mulți invitați. S-au așezat la rând. Unul a luat odrasla, a examinat-o cu o lupă cilindrică în orbite. I-a descoperit urme de ochelari. A dat din cap mulțumit și s-a depărtat. Altul i-a făcut repede o ecografie abdominală. A observat păr de pisică. S-a retras mulțumit. Toți au văzut că bebelușul avea capul în formă de carte. S-au legănat de la stânga la dreapta. Mircea I. scria prin aer. Au silabisit: „mo-pe-te”. Invitații au încuviințat. Valsau deja. Când Doamna nu era atentă, dispăreau. Pe ușă, pe horn, pe unde se nimerea.

Mopete creștea. Într-un an ca alții-ntr-o lună. Îi mijiseră ochelarii. Se plimba împreună cu Mircea I. . Aveau o sacoșă-ntr-o mână, iar în cealaltă un cordon ombilical cu care legau mulțimi nedefinite de pisici. Acestea mieunau în ritmul cuvintelor citite.

Ani de zile s-au plimbat cei doi pe străzile cu case de nuiiele. Își depăneau singurătățile. Când ajungeau acasă erau uzi-leoarcă. Pisicile dormeau. Cu o ascuțitoare își ascuțeau cuvintele. Doamna le lustruia. Anti-basmul spune că au trăit până la adânci tinereți. După aceea s-au evaporat într-o boare.

Mopete a rămas gravat în aer. În cinstea lui invitații au fost mulțumiți.

În Delphi (1)

Înainte de amurg gândea din cinci în cinci minute. La lăsarea întunericului, barba îi ascundea fața și ochii îi scăpărau ritmic. Noaptea nu putea să doarmă decât după ce observa configurația sufletului ridicat în plafon. Asta nu se întâmpla decât dacă praful era bine șters în cameră. Să nu mergem însă prea departe cu visarea, realitatea ne alungă demonii.

Oare nu îi vine a crede, măcar uneori, că și realitatea este un demon? Un demon imens? Da, însă este un demon al viitorului nu unul al trecutului: un demon al temerii și al paraliziei. Știe că demonii trecutului ne chinuie mai tare decât aceia ai viitorului, însă aici e altceva, nu știe nici el ce. Dis de dimineață se trezește scuturat de remușcări: de ce poate să nefericească atâta lume prin contactul lui cu ea? Pe lăptar îl chinuie cu întrebări esențiale, pe mireasa lui potențială o împinge în utopii, iar pe îngerașul său păzitor îl învață ce este viciul.

„Când peste secole Călugărul Franciscan va ascunde în zidul mânăstirii texte muzicale, eu voi sta pitit într-o strană. Știu că peste alte secole ele vor deveni sublime și că prin ele mă voi naște a doua oară, dar nu pe bietul Pământ, ci în universul matematic al Muzelor armoniei prestabilite. Acum vreau să adorm, dar nu oricum, ci chiar pe acele ritmuri care așteaptă să fie inventate și care acum nu sunt decât duhuri”.

În Delphi (2)

Apa curgea spre Vest. Acolo peștii se strâneau să respire. Parcul le inspira încredere. Copacii se oglindeau în apă, iar semenii se bălăceau și se urcau pe imaginea acestora. Solzii

rămâneau postați circular și nu răzbăteau dincolo de câmpul lor vizual.

Cicerone, un pește plictisit, se urcă într-un copac. Rămase cu o cicatrice pe unde-și trăgea apa. Își salută prietenii cu candoarea dobândită a peștilor de uscat. Îi venise ideea să îi convoace pentru o conferință ideologică. Își prezentă discursul. Camarazii îl ascultară fără să forfotească, dar nu putură trece sub tăcere întrebarea. Toți se așteptau ca Cicerone să-și continue existența într-o lacrimă. Plăsmuirile copacilor le erau suficiente. Peștele le răspunse luând glasul copacului de lemn pietrificat. Acolo respirația este purificată. Să ne ferim de dioxidul de carbon, strigă un pește savant.

Făcu un salt pe un alt copac. Aripile-i creșteau și se frângeau în spiritul timpului. Respirațiile nu ne vor ucide. Ele ne vor amâna clipa.

În deșert se privea pe sine

Omul tropăia. Uneori vorbea. Vorbe deșarte. Mereu gândea. Gânduri deșarte. Calul mergea și privea. Fornăia. Necheza. Pădurea foșnea.

Din fântâna cu apă viu colorată creștea un brad. Oamenii obișnuiau să facă compot din apă cu rășină. Puneau și câteva ace de brad care aveau un gust fad. Le foloseau pe post de somnifer. Omul care tropăia se auzea și se studia pe sine. Își dădea un aer de cavaler. Calul dormea în trap.

Ajunși la fântână se așezară la coadă. Erau câțiva localnici care luau apă. Unii o jumătate de cană, alții o găleată și-un sfert. Un om lua apă între degete. Se prelingea cu sinele-n sus. Calul visa un fir de iarbă cocoțat în văzduh. Firul avea-n el ceva tonic. Când le veni rândul, se uitară-n fântână. Mirosiră îndelung bradul. Un miros verde spre negru le umplu simțurile. Îmbărbătați, se puseră din nou la coadă. Firul de iarbă plutea. Tonicitate răspândea. Localnicii dădeau semne de înveselire. O

femeie aruncă în fântână compot de prune. Se uită înăuntru. Era mulțumită. Omul tropăia. Lansa semnale nazale. Calul le percepea ca pe niște semnale luminoase. Firul le capta și le distribuia în eter. Ca pe ceva efemer.

Le veni din nou rândul. Calul se urcă în brad. Ocoli cu grijă un cuib de ereți. Ajunși în vârf staționară, priviră în lung și-n lat. Coadă se rotea ca o elice. Firul de iarbă era ascuns după un nor. Oamenii de la coadă erau când mai mulți, când mai puțini. Așteptau. Răbdători. Calul și omul care tropăia-n sine coborâră încet. Se puseră din nou la coadă. Firul de iarbă obosit se lăsă pe umărul omului. Văzduhul mirosea bine.

Indolența necesară

Soarele mângâia zgârie-norul. Persoana se mumifica și se expunea. Adică se înfășura în cârpe peste goliciunea necesară. Altfel, razele soarelui ar fi prăjit-o. Roșeața rezultată s-ar fi instalat în indolența ei. Dar persoana trebuia să se bronzeze. Căsca gura și zâmbea soarelui. Incisivii luară o nuanță maronie. Caninii erau parțial bronzați, iar premolarii și molarii deloc.

Persoana se hotărâse să nu mai meargă la saloanele de bronzat în anotimpurile fără soare. Razele X, Y și Z intrau în fibrele danturii, iar rădăcinile erau gădilate. Dacă nu erau nervi, erau ciocârlii.

O ciocârlie se bronza pe antena parabolică a zgârie-norului. Simțea dinții fără nervi ai persoanei. Se apropia. Îi ciocănea și le cânta. Persoana ațipea. Stătea în poziția lotus și ațipea. Ciocârliia cânta și ciocănea. Cârpele tresăltau. Corpul transpira. Se lupta cu indolența.

După un timp, tihna și singurătatea de pe zgârie-nor luară sfârșit. Se amenajă o parcare. Era un du-te-vino continuu. Ciocârliile primiră, totuși, două locuri de parcare. Persoana venea tot mai rar.

Numărul ciocârlilor se plafonase la unsprezece. Îl acceptară pe om pe locurile lor. Îl ciocăneau și îi cântau. Persoana râdea la soare. Șoferii nu o băgau în seamă. Se grăbeau. Fluierau. Tare sau în sine. Agentul de circulație moțâia pe antena parabolică. Nici acolo nu mai aveau loc ciocârlile. Se încerca îndepărtarea lor socială. Soarele trimitea mesaje. Păsările se pare că înțelegeau. Cântau. Oamenii se grăbeau, ațipeau sau fluierau. Mumia se bronza.

La meditație

Au venit cu idei de-acasă. Au fost trași la ruletă. Profesorul i-a poftit pe scaune. Cășca. Erau doi. Meditația începea de fiecare dată cu somnul profesorului. Se întindea pe canapea și deîndată sforăia. Elevii priveau în gol. Când soarele intra în cameră, profesorul se trezea. Scria de fiecare dată de trei ori: unu plus unu egal unu. Arunca o idee. Elevii o prindeau și făceau scamatorii cu ea. O dată ideea a scăpat. Sub masă elevii-au intrat. Acolo s-au ciupit, s-au înghiontit și s-au îmbulzit. Profesorul s-a bosumflat. Forța sa stătea în temperatura temperanței. Era răbdător până când temperanța clocotea. Se ascundea după ușă când ți-era lumea mai dragă. Elevii se făceau că nu observă. Gândeau. Gândirea continuă este temeiul lucrurilor, le spunea profesorul periodic. Spunea așa după câte o criză de sciatică. Într-o zi a fost găsit stând în cap. I se scurgeau gârgâunii în pământ. Când era în toane bune, se jucau de-a v-ați ascunselea. Când se urca pe dulap, când pe soba încinsă, când intra în dulap. Ieșea cu câte un bob de naftalină în gură. Îl lipea de perete. În camera de meditații erau multe bobițe pe pereți. Mirosea a naftalină. Ideile trebuie apărate de molii și de alte cele.

S-a întâmplat ca elevii să nu mai plece de la meditații. Stăteau câte o zi, două, în cameră. Dormeau pe canapea și mâncau iasomie prăjită în ulei de măsline. Primeau și un bol de

apă de ploaie. Noaptea profesorul predă într-un dormitor din cazarma orașului. Se știe că în somn multe lucruri se acumulează. Avea o voce șoptită, curgătoare. Făcea versuri. Cânta molcom. Soldații zâmbeau în somn. Zâmbeau și înregistrau. Se dădea la sfârșitul anului o evaluare. Întrebările erau lansate telepatic. Răspunsurile veneau tot telepatic. Comisia de control urmărea mimica profesorului și a examinaților. La sfârșit, unii aplaudau, alții huiduiau. Oricum ar fi fost, se încingea o horă.

Dar să revenim la elevii noștri din camera de meditații. Se întâmpla rar să rămână peste noapte. Aveau și ei familie, nu puteau face chiar ce vroiau. După terminarea ședinței, copiii părăseau camera după ce luau din sertarul dulăpiorului aflat în cameră câte o bancnotă. Nu luau decât câte una. Știau că trebuie să-i mai rămână și profesorului. N-avea cine știe ce leafă. Se îmbrățișau, se pupau și-și urau toate cele bune până săptămâna următoare.

Lămâia lui Lili

La capătul drumului se află o lămâie. Lili o caută. Ajunge la o răspântie de drum și râde. Dinții sunt mânjiți cu ciocolată amăruie. Din ochi îi ies aburi. Are o privire pătrunzătoare. Pe lămâie acest lucru o doare. Aceasta are o sosie. Chiar și o dublură-vampir. Mănâncă suc de lămâie de i se strepezesc dinții. Un om de jucărie, zis homunculus, se rostogolește pe drumurile uneori pustii, alteori pustii. Caută șoareci. Aceștia sunt făcuți din ciocolată, posibil amăruie.

Lămâia-vampir și cu lămâia-sosie se plimbă prin preajma lui Lili. Aceasta începe să aibă deja-vu-uri. Cu un magnet special aplicat unui lasou din marmură, cu pete de marmeladă, încearcă să le prindă. Din greșeală îl agață pe homunculus. Acesta pare că se supără. Scoate un oftat din plastic. Oftatul ajunge până la lămâia adevărată. Aceasta cugetă: „Să mă

predau, ori nu? Lili este o fată cumsecade. Nu mă va arunca la șoarecii de ciocolată.” Între timp, homunculus-ul se eliberează din strânsoare și virează pe-o cărare. Îi bate inima de jucărie. Cele două lămâi false mimează un cântec duios. Lili se întâlnește cu un tip studios. Acesta are ceva în buzunar. Strălucește ceva galben. Lili, deși cu limba cățărată-ntr-un copac, se apropie de tip și îi studiază buzunarul. Lămâia cea adevărată îi zâmbește. S-au regăsit. Lili își retrace vesela limba, mănâncă repede doi șoareci de ciocolată și se hotărăște brusc. „Pe ce o dai?” întreabă. Tipul cel studios, cu o bentiță pe care scrie „Demetru”, se oprește. Aruncă lămâia, face un stop pe piept și răspunde. „Pe nimic. Mă bucur dacă vă poate fi de folos.” Lili îl îmbrățișează cu mintea, îi lasă o urmă de ciocolată pe bentiță și se îndepărtează sărind când pe un picior, când pe altul.

Pe o cărare, printre case de jucărie, discută în șoaptă homunculus-ul cu lămâia-sosie, care a devenit soție, și cu lămâia-vampir, care s-a făcut fachir. Din când în când adulmecă. Se simte un miros puternic de ciocolată. Șoarecii respiră doar pe sfert. Sunt speriați. Demetru le face cu ochiul. „Stați liniștiți. Sunteți în siguranță.” Lili s-a cățărât într-un copac suspendat. Îi deapănă lămâii sale amintiri.

Mecanismul cu hlamidă roșie

Mecanismul avea o coroană formată din ochi lipiți cu culori. În mâna stângă ținea o carte de piatră gri cu inflexiuni roșii. Pe umeri îi flutura o pelerină. Nasul i se gribulea sub un petic de albastru. Care era împăiat măiastru.

Robotul-mecanism făcea furori când ieșea la promenadă. Arăta cartea trecătorilor maronii. Aceștia o miroseau de la distanță de cel puțin un metru. Emană un miros notoriu de mercaptan. Literele i se întrezăreau sub formă de șuruburi zglobii. Oamenii spuneau poezii. Mecanismul se opri când simți că

începe să scârțâie. Își descheiă un fermoar în sine și scoase o vaselină. Apoi mersul maiestuos fu reluat. Cartea deschisă era arătată în stânga și-n dreapta. Oamenii se minunau. Unul folosi o șurubelniță cu care desprinsese câteva litere-șuruburi. Le miroși, le gustă, apoi le mănâcă. Aveau gust de plăcintă cu mere.

Robotul înlocui literele cu șaibe străvezii. Pe ele puseră ochii niște copii. Păreau bomboane de atârnat în pom.

La apariția unui polițist, mecanismul tuși misterios.

„Aveți un foc?”

„Sunt robot, ce, ești miop?”

Cu acest răspuns obraznic copiii nu erau de acord. Ochii transformați în bomboane agățătoare protestau în culori roșii. Hlamida se acoperea pe sine, iar cartea dispărea și reapărea. Polițistul își înghiți trei-patru fraze. Se plimba aparent absent în jurul mecanismului. Când cartea reapăru putu să citească cuvântul „scamator”.

Copiii se depărtau, trecătorii mai nou îi ignorau. Hlamida roșie acoperea totul. Polițistul se opri în mijlocul străzii și începu să scrie un raport. Căruțele îl ocoleau, bolizii frâneau, avioanele priveau. Polițistul scria. Mecanismul se căuta pe sine. În căutarea sa dispărea și reapărea. Cartea de piatră scârțâia. Narațiunea se încheia. Câțiva copii continuau să se îndepărteze și să scuture mâinile a lehamite.

Minorii scot castanele din apă

După o ploaie consistentă, castanele plutesc. Un minor le strânge. Un major scutură castanul. Mai cade câte una. Balta face pleosc. Punga conține castane și apă. Așezate într-o anumită ordine, acestea formează un chip. Cu păr cârlionțat și barbă arămie. Chipul seamănă cu sine. A = A. Alfa = Omega. Majorul cântă pe nas. Minorul dansează în sens descrescător. Prin văzduh pulsează un motor. Face zgomot de planor.

Aparatul se oprește în aer în dreptul lor și lansează un descensor. Descensor în sens de ascensor. Castanele sunt așezate simetric și preluate mecanic. Minorul și-a făcut norma în acea zi. Se poate gândi la planul următor.

Pe major îl dor mâinile. Castanul e amețit de la atâta scuturat. Spațiu-timpul s-a curbat. Oamenii s-au pus pe umblat.

Facem o proiecție a zilei următoare. Castanul falnic-zglobiu își crește castanele în sensul acelor de ceasornic. Este proaspăt ca în fiecare dimineață. În văzduh plutește un pic de ceață. Aparatul de zbor nu s-a mai ridicat. Balta aproape că s-a evaporat. Minorul îi dă târcoale. Unele castane stau să cadă. Altele nu. Minorul așteaptă. E răbdător. Și-a scos masca energetică. Ceața îi joacă în părul cârlionțat. Majorul are febră musculară. E în repaus.

Gravitația este tot timpul testată. În umbra sa se află tot gravitația. Timpul s-a oprit puțin. Își ține respirația, își șterge broboanele de sudoare și-și reia drumul.

Minorul așteaptă. E răbdător.

Nicovală-n ruină

Craniului îi clănțăneau dinții pe nicovală. Cu cleștele de jucărie i s-a smuls nasul acum două clipe. Dar nasul îi creștea la loc. Dinții se toceau mai ales când îi atingea ploaia acidă și plastică. Avea câteva carii bazice care nu se puteau trata decât din când în când. O mână cu aspect de copită a vrut să mute nicovala de la locul ei. Era ca și când ai lua un pelican din arealul său planetar. N-a reușit. Bine că s-a întâmplat așa! Un om acoperit cu o mantie neagră și străvezie, în mână cu o mașină de tratat carii, i-a rezolvat craniului problemele dințate. A fost chiar un moment bine ales. Nicovala, fixată în locul său strategic, a primit bine loviturile dure, diamantine. Diafan i se desprindea câte o pojghiță oțeloasă! Însă era prea călită ca să cedeze.

Craniul clănțănea din dinții plombați atunci când căldura îl toropea. Când era frig se odihnea într-o ruină de plumb topit rezultată din magma odihnitoare a văzduhului.

Pământul se odihnea când văzduhul magmă elibera. Dar întrebarea persista. Cine cu cleștele nasul smulgea? Se pot lansa câteva ipoteze. Să fie vorba chiar de o mână aparținătoare corpului ce cu fală-și purtase capul? Sau poate era mâna omului care oblojea dinții. Oricum, pământul încă se odihnea.

Nicovala va cădea în ruină de îndată ce-i vor cădea craniului dinții. Acest lucru se va întâmpla într-o primăvară în care vor îmboboci pelicanii.

Nicovală-n ruină (variantă)

A fost odată ca niciodată un craniu. El clănțănea. Asta se întâmpla doar când lângă o nicovală se afla. Din când în când o copită-n pământ bătea. Nu se știe a cui era. În orice caz era a cuiva. „Am pierdut copită. O declar nulă”, se putea citi în ziarul planetar. Din zece-n zece ani fiecare își putea lua câte o copită nou-nouță. Dar dacă o pierdeai, greu se mai înlocuia. Poliția călare intervenea. Lângă copită o nicovală primeai. Putea fi în ruină sau nu. Dacă era în ruină, alături un craniu clănțănea. De cald sau de frig, asta nu mai conta. Cert e că ratarea se instala.

Noaptea aspiratorului cu mers de iguană

Vânzătorul de ziare a aspirat mult. La început, praful de pe ziare. Într-o noapte s-a hotărât. În capela din deal se afla un aspirator. Vechi, inodor. Mergea fără curent. Clopotarul nu știa. Uneori se curenta. Era numai bun pentru ziare. Dormea între ele. Se acoperea cu săptămânale expirate și mânca reviste de bucate. Dar praful nu iartă pe nimeni. Se așterne peste tot,

pe canapele, pe rogojini, pe apa mării, în cugetul albastru. Trebuie aspirat. Cum vânzătorul ambulant n-avea sursă de curent de 220, ci doar de 3,14 sau de 112, era numai bun aparatul!

Înainte cu o noapte de idee a avut un vis. Se afla în preerie. Adică pe un câmp nesfârșit în care în loc de iarbă cresc ziare. Un miros de tipar îmbătător îl făcea să suspine, să sară, să simtă bucuria de a trăi. Lucrurile plăcute sunt adesea întrerupte. De un gând, de o faptă, de o apariție. Un preceptor venea. L-a privit crunt. Și-a zis vânzătorul că de impozit și de moarte nu scapi cu una cu două! Cum n-avea nimic de preț asupra lui, a trebuit să apeleze la rezerva sa de ghindă. Îi căzuse în șapcă odată când se odihnea la umbra unui stejar sfertocentenar. A fost de bun augur. Este de preț o asemenea ghindă!

Care e probabilitatea ca, odihnindu-te, să-ți cadă o ghindă în șapcă? E un lucru rar. Și prețios. Ca un bulgăre de sare într-un deșert de dulciuri.

I-a dat-o preceptorului. Acesta a luat-o, a pipăit-o, a strâns-o între dinți și a pus-o în borsetă. Privirea i s-a dezcruntat și i-a prezis că va aspira de acum altfel. Nu cu plămâni, ci cu un furtun.

Visul a fost bun. A aflat de la un vânzător de ziare pensionar că în capelă se găsește aspiratorul ambulant. Îl poți închiria în nopți cu lună plină. Atunci face un zgomot infernal. Când aspiri trebuie să strigi, să fluieri. Plinătatea de sine se revarsă. Praful se retrage, se închide-n el. Respirația devine animată. Mirosul de tipar pătrunde deîndată. În plămâni și-n tricou. După terminarea curățirii, aspiratorul trebuie returnat clopotarului. Acesta-i verifică stratul de ozon, îi curăță furtunul și deșartă praful în camera de vise.

Se intră astfel într-un ciclu repetitiv, tip buclă sinusoidală: ziare-lună plină-aspirator-arome de tipar-clopotniță.

O școală de provincie

Un vânticel cald de mai trecea prin toate încăperile școlii. Clădirea avea fundație solidă, toți directorii și profesorii morți se odihneau sub ea. Geamurile și ușile erau scoase în aprilie, iar elevii purtau căști de protecție. Dacă afară ploua li se înroșeau nasurile; dacă era soare li se înverzeau ochii, iar dacă era înnourat urechile le tresăltau în ritmurile cântecelor vrăbiuțelor. Școala avea un mic muzeu care era vizitat o dată pe an de toți elevii. Printre obiectele de seamă amintim: stiloul primului director, o copie după nasul Cleopatrei, o copie după fluierul-bătă al lui Avram Iancu, sau nuiaua actualului director. Toți directorii școlii au fost mici și grași, ei se rostogoleau în fiecare dimineață prin curte urmați de elevi. Aceasta era gimnastica de început. Iarna când era zăpadă se bulgăreau cu mic cu mare. Profesorii școlii purtau ochelari cu rame în culorile naționale. Lentilele erau formate din ochiuri de geam. La sfârșitul programului fiecare trebuia să lase ochelarii în seif și să semneze un proces verbal.

Elevii se pregăteau prin rotație de lecție și o predau. Profesorul lua notițe și în următoarea oră era ascultat. Nota sa se acorda prin vot de către elevii clasei și se trecea în catalog în dreptul elevului care a predat.

În septembrie geamurile și ușile se pun la loc și se dă drumul la încălzire. Temperatura minimă din fiecare sală de clasă trebuie să fie de 30 de grade Celsius. Elevii vin la școală în pantaloni scurți și tricou, iar profesorii și directorul în sacou cu trei nasturi. După preferință, ei se vor încheia la un nasture sau la doi.

La sfârșitul anului tot colectivul școlii face o petrecere câmpenească unde se frig trei, patru, sau cinci boi în cinstea lui Pitagora. Am uitat să amintesc că în muzeu se păstrează un triunghi dreptunghic care se spune că ar fi fost construit din

lemn de un nepot din a șaptezeci și doua generație după eruditul antic.

Acestea ar fi regulile școlii de provincie, în rest fiecare face ce vrea.

O zi din viața măgăriței din șopron

A strănutat măgărița din șopton. Ochii verzui îi curgeau. Ca o beteală azurie. Șopronarul se bărbiera și se lupta cu ideile. S-a înecat. Soția sa repede a venit, l-a prins de piept și i-a făcut „procedura Heimlich”. Ideea, cu gust de portocală, s-a resorbit. După ce se trezeau, copiii șopronarilor veneau s-o mângâie pe măgăriță. O zi bună se cunoștea după felul în care era mângâiată.

După strănut, soția veni s-o șteargă pe măgăriță. Trebuia îngrijită bine. Aceasta era sarcina principală a familiei. Micul dejun odată trecut, mergeau cu toții la păscut. Măgărița se smiorcăia. Mama n-o băga în seamă. Se prefăcea indiferentă. Copiii se jucau. Șopronarul mergea în „pas săltat”. Din când în când sărea de pe o cracă pe alta. Soția se burzuluia. Copiii se jucau. Măgărița înceta să se smiorcăie. Păștea și gândea. Păștea.

Atunci toți se opreau. Ca niște stane de piatră priveau. Rumegau. Se așezau în jurul animalului. Așteptau. Măgărița scăpa din încercuire și pleca hai-hui. Intra în porumb. Măgarul o aștepta. Discutau liber și neîngrădit. Despre societatea bolnavă și despre șoproanele cu electricitate sau fără electricitate. Măgărița avea oroare de întuneric. Așa că familia avea un bec de 15 wați în șopron. Fânul era fosforescent iar talanga avea un beculeț cu lumină intermitentă. Dacă se lua curentul, atunci puneau în funcțiune generatorul eolian. Sau chaldeean. Uneori cu miros de mercaptan.

Discuțiile măgărești se încheiau brusc. Familia „păștoare” devenea recuperatoare. Măgărița revenea la matcă. Bea puțin

lapte de vacă și-și pornea talanga. Procesiunea huruia cu luminița-n frunte. Șopronarul pleca mai repede să ventileze sau să încălzească încăperea dormitoare. Depindea de condițiile balneo-climaterice. Copiii începeau să se joace. Femeia pregătea ceaunul de mămăligă. Ziua se pregătea de culcare.

Palmierul înșurubat

Când venea primăvara, palmierul se înșuruba. Stătea acolo cu rădăcinile-i pompoase și își trăgea seva. Un mecanic de palmieri îi potrivea cablurile în pământ. Înainte de asta îi făcea verificarea tehnică. Rezervorul de acid boric trebuia refăcut de fiecare dată. Se măsura viteza sevei și, în funcție de asta, mecanicul era plătit. Palmierul putea să se înșurubeze parțial. La parțialitatea a doua se vedea mâna specialistului. Exista pe statul de plată al fiecărui palmier un inspector cu calitatea și numărul frunzelor. Treaba lui era să numere frunzele și să le măsoare grosimea cu șublerul. Făcea rapoarte lunare care erau înaintate ministrului frunzelor de palmier. Era numit în această funcție cel căruia îi creștea în creștetul capului o frunză de palmier. De obicei, era o chestiune genetică. Se putea înțelege că era vorba de o dinastie ereditară.

Unii palmieri au ochi. Ei lăcrimează. Așa că există un muncitor necalificat care le șterge lacrimile. Nu numai că le șterge, dar le și strânge. Se face un ceai de adormit copiii cu ochii prea mari. Dacă lacrimile se învechesc, se poate pune varza la murat în lichidul lor alburii.

Cam acestea ar fi câteva din problemele unui palmier. Când se apropie iarna, el se deșurubează și-și ia zborul. Primăvara mecanicul îi verifică printre altele și turboreactorul integrat. Palmierul zboară spre țări cu orizonturi verzi-albăstrui.

Prietenul meu, crocodilul

Prietenului meu i s-au înverzit ochii de la atâta privit. Fălcile i s-au descleștat, iar măselele de ciocolată i s-au topit. Coadă are luminițe sub formă de buline legate cu bențițe. Crocodilul își numără degetele. E concentrat. Nu-l observă pe mag care scoate apă din fântână. În fiecare găleată se găsesc între una și șase frunze de eucalipt. Să se calculeze probabilitatea ca după n extrageri, în găleată să fie exact trei frunze și jumătate de plastic. Crocodilului i se mișcă ochii-n cap. Calculează cu rapiditate. Magul scoate încă o găleată, numără frunzele, notează în caiet, apoi îi dă drumul înapoi. Mă uit la cei doi și mă gândesc la ochii albaștri ai prietenului meu. Culoarea i se evaporă în prag de oră exactă. Nuanțele i se schimbă în funcție de numărul frunzelor de eucalipt. Crocodilul are și un nas. Mobil, din lemn de contrabas. Vorbește pe nas.

Magul, însă, e distras. Se pregătește de-o scamatorie. Eu închid ochii. Aud foșnete de gânduri. Se atrag, se resping, se intersectează, se ocolesc. Freamătă.

Deschid ochii. Scamatoria trecuse. Crocodilul probabil n-a observat-o. Se juca cu nasul-contrabasul și în timpul liber își număra degetele. Magul, pesemne că n-o observase nici el. Avea câteva fire de păr electrizate. Apa din fântână face cercuri concentrice. Începe să fiarbă. Pare mâniaoasă. Magul observă și scoate în timp util o găleată. Conține ceai din frunze de eucalipt camuflate în frunze de plastic. Îl servește pe crocodil, care mormăie ceva nedeslușit. Eu primesc telepatic o ceașcă. Are gust de faringosept.

Paginile nescrise ale caietului se rup una câte două și încep să zboare. Oricum, mina creionului era tocită bine. S-a încheiat cu notițele. Magul privește indiferent paginile albe care plutesc. Crocodilul a adormit cu ochii deschiși. Eu lansez un robot cu magnet la hârtie. Sunt recuperate (n-2) foi. Declar nule cele două foi pierdute. Crocodilul are ochii albi.

Magul face o magie. În ceai vede o hârtie. Eu mă mir. Crocodilul sforăie. Nasul-contrabasul cântă.

Magul mai face o magie. Transformă fântâna în hârtie. De fapt, n-o transformă, ci o acoperă cu (n-2) foi. Afară se înserează. Degetele crocodilului se numără singure. Multe cuvinte deșerte plutesc prin văzduh. Le simțim cu toții. Nasul-contrabasul sforăie.

Remușcările vin dintr-o falie

Se lupta bufonul cu remușcările. Se trânteau. Din când în când, bufonul tăia capete ale balaurului, dar altele creșteau la loc. Până la prânz s-au bătut de n-a mai existat iarbă în locul cu pricina. S-au înfundat în pământ până la genunchi. A sosit timpul pentru mâncarea de prânz. Bufoanca a făcut o fandare, a intrat în scenă și i-a scos pe rivali din pământ. Remușcările s-au înfruptat cu renunțări, iar bufonul cu boabe de porumb servite în pantaloni bufanți. Apoi s-au așezat la o mică siestă.

Falia s-a deschis și-a închis remușcările. În acel moment conștiința bufonului s-a eliberat și somnul l-a acaparat. Au dormit până pe-nserat, căci bufoanca își făcea unghiile cu ojă și cosea pantalonii bufanți, așa că n-a observat cum timpul a trecut.

A doua zi, pământul exfoliat a trebuit renovat. Au tocmit un cărător de pământ cu puritate de 95-98%. Toată ziua au fost ocupați.

A treia zi, un grădinar a plantat otavă stropită cu etnobotanice. Iarba a crescut într-o zi ca alta-n trei. A căpătat dependență de etnobotanice.

A patra, a cincea și a șasea zi au tratat iarba. A revenit la o creștere normală.

A șaptea zi s-au odihnit.

A opta zi au dormit în pământ, căci s-au luptat cu vigoare până și-au îngropat integral picioarele. Bufoanca făcea

bufonerii într-un loc îndepărtat. Spectatorii i-au simțit lipsa bufonului. I-a mințit pe aceștia. Le-a zis că ar fi în concediu medical. Când colo, acesta, nesperios, se hârjonea cu remușcările.

A noua zi, întorcându-se obosită de la serviciu, bufoanca i-a găsit aproape degerați. Bufonului îi degerase unghia de la degetul mic al mâinii stângi, iar balaurului „remușcoid” îi degerase pleoapa de la un cap.

A zecea zi au fost spitalizați. Bufonului i-a fost lipită o unghie falsă iar balaurului o pleopă falsă. Până când se vor suda falsurile li s-a interzis explicit orice confruntare. Au primit un loc călduț, fiecare într-un salon. Bufoanca le duce și azi ciorbă de micșunele. Sudurile încă nu s-au produs.

Scamatorul stă în umbră

Scamatorul își numără degetele. Sunt arcuite și butucănoase. În loc de unghii are ochi. Din ei curg lacrimi. Un pahar de porțelan pe jumătate plin cu moare are aripi cu motoare. Ochii albaștri ai scamatorului hipnotizează ochii ficși ai degetelor. Mintează. Paharul se pregătește de decolare. Demetru se oprește, își trage răsuflarea și se miră de cacofonia făcută. Este instalat într-un fotoliu de aburi. Îl doare spatele.

Scamatorul își suflă nasul. Bea o gură din moare-licoare-lacrimi cu motoare. Răcește în prezent doar. În trecut stătea la umbră, în viitor va sta în umbră. Este răcit. Ochii pulsează, mintea exersează. Adunarea dintre plus și minus îi naște controverse sufletești. Uitându-se mai bine-n sine își vede scheletul animei. Oasele-i stau întinse la uscat pe o sârmă neelectrică, prinse cu cleme-anateme. Părul bogat în carbon emană miros de beton.

Demetru strănută. Un aer vioi ocupă încăperea. Scamatorul tace. Tace și desface. Are o conservă dibace. Îi este foame de teme-anateme. Paharul de porțelan zboară de colo până colo.

În lume sunt multe motoare. Unele funcționează, altele nu. Scamatorul, maestru în logica bivalentă, excelează în jocul numit „alba-neagra”. Ochii din degete văd destul de bine.

Alți scamatori mai în vârstă povesteau că greu se descurcau când ochii din degete deveneau miopi sau deveneau posesori de astigmatism. „Alba-neagra” se îngreuna, anima se tulbura, văzu-n sine decădea. Paharele se ciocneau în văzduh și scoteau clinchete melancolice. Moarea se tulbura.

Demetru se ridică din fotoliul de aburi. Nu uită că se află în prezent. Spinarea-l doare, chiar dacă se unge cu licoare. Se deplasează până la scamator. Acesta este trist. Își tot numără degetele, oasele-i miros a beton și, în plus, are o indigestie legată de niște teme-anateme din conservă. Demetru îi dă trei bomboane și o hârtie frumos scrisă cu oarece probleme existențiale. Ochii osteniți ai scamatorului se relaxează treptat. „E bine să ai alături un fârtat”, se gândește.

Se închid ochii, unul rămâne planton, se evaporă mirosul de beton. Oasele de pe sârma neelectrică sfârșesc lin. Se ating cu un zumzet cristalin. În gazeta de perete scrie de paharul cu motoare. Care zboară cu vigoare. Pe Demetru îl doare spatele și când nu-l doare. Sau pe Demetru nu-l doare spatele nici când îl doare. Trebuie văzută partea plină a paharului. Cu moare și cu lacrimi de cicoare.

Scamatorul se întreamează. Răceala iese din umbră și intră-n penumbră.

...Și căruța hurducăia (...E la nave va)

Pe o stradă locuiește un abator. Lângă el, o căruță. În căruță stau trei găini. Ele cotcodăcesc. Abatorul lucrează. Găinile cotcodăcesc. Când ele vor amuți, abatorul le va răpi.

Casele din preajmă se trezesc la ora patru cincizeci și trei și merg la culcare la ora nouăsprezece și douăzeci și șase. Mulți oameni trec. Se uită sau nu se uită la găini. Uneori căruța

hurducăie. Atunci orătăniile amețesc. Dacă nu mănâncă, ele slăbesc. Le cad penele și li se stafidește pielea. Unii trecători au observat acest lucru și când trec pe lângă căruța aruncă boabe de orez. Sau de grâu. Cu atenție, însă. Abatorul veghează. Un om neatent a fost observat și degrabă hipnotizat. A ieșit de sub hipnoză numai după o supradoză. De kiwi, desigur. Plus iarbă proaspătă, dospită.

Vara găinile se bronzază. La umbră sau la soare. Iarna-și fac culcuș în zăpadă. Dacă plouă cândva, ridică ciocurile și beau apă. Când e negură, inhalează vapori de apă. Bine le prinde când câte un om le stropește cu ceai mentolat, în buzunare impermeabile cărat.

Ochiul abatorului veghează. El lucrează. Zilnic sunt tranșați copacii, felii-felii. Se fac cremvurști, cârnați și carne tocată. Se mai întâmplă ca să lipsească trunchiurile. Atunci se toacă fân. Vechi, păstrat în butelii de gaz. Bun de pus pe rană la necaz.

Lucrătorii abatorului beau mult. Pe rând, suc de coacăze, vin de abajur, sau bere cu oranjadă. Când le este somn se culcă. Găinile asemenea. Noaptea căruța nu hurducăie. Somn ușor!

Țapul moare la normă

S-a urcat sirena-n caleașcă și s-a dus să cumpere un țap. A mers pe urma mioarelor pământii care-au mâncat recolta. Recolta distrusă este sub formă de țap. Acest lucru s-a văzut din caleașca zburătoare a prințesei districtului regional. Câte districte regionale sunt, atâtea prințese sunt. Ba se aude că sunt și viceprințese și sosii de prințese. Deci nu putem ști dacă prințesa districtului regional era ea sau era o viceprințesă sau o sosie de prințesă. Așadar se putea călători și cu o vicecaleașcă sau cu o sosie de caleașcă.

Văzând urma lăsată de mioarele pământii, sirenei i s-a făcut poftă de un țap. Aici problema se bufurcă: țapii se găsesc la târgul de țapi sau în cârciumi sub formă de bere. Cum sirena

nu se putea discredita, a ales varianta târgului. Drumul a durat două sute douăzeci și două de minute. Lung drum, noroc că și-a alinat setea de la fântâna cu potir de aur care a rămas de pe vremea lui Drăculea Vodă.

Ajunsă în târg nu mică i-a fost mirarea când a constatat că nu mai era nici un țap. Odată cu sosirea seriei, aceștia expiră și mor la normă. Sunt aruncați în fose septice formate prin aluvionare în fostele fose nazale ale zimbrilor carpatini. Morți fiind, se combină chimico-genetic, urmând să se recreeze până în ziua următorului târg. Tragem următoarea concluzie: dacă dorește un țap neexpirat, atunci sirena trebuie să plece mai din timp și trebuie să-și ia apă de-acasă pentru a nu mai fi nevoită să poposească la fântâna lui Drăculea Vodă.

Un copil sporovăia

Zise: „Nasul îmi atârnă ca un leagăn din care cântă o coacăză.” Așteptă. Ecoul îl contrazise: „Nasul îți atârnă în sine. Cu el cobori într-o vale. Acolo nu sunt coacăze, ci doar un ritm cardiac.”

Copilul glăsui: „Din gât îmi iese o hârâială. E un joc de primăvară.”

Se ivi o umbră cu barbă, o prietenă oarecare a ecoului: „În vale se simte acel ritm difuz. Bate confuz. Gâtul nu hârâie. El pendulează între vară și iarnă.”

Copilul se ridică supărat din starea sa mintală cu gust de migdală. Crunt privi în sine umbra cu barbă și ecoul energetic. Îi repudiă. Alternanța deal-vale îi făcea bine la nas și la gât. Bău dintr-un pahar de ceață cu iz de dulceață. Începu să vorbească singur: „Ce bine era când animus mi se plimba prin Valea Lacului Întunecat. Umbrele se jucau frumos pe apă. Erau ceva imagini. Acum imaginația s-a golit de sine și s-a revărsat într-un butoi.”

Ecoul și umbra erau chirciți într-un sunet neauzit. Conversau cu îngrijorare telepatică. „Trebuie să avem grijă de copilul nostru. Anxietatea sa se poate strânge în butoiul cu imagini. Există posibilitatea de a se descărca într-o stare de curent imaginativ...”

Interveni cititorul. Era sătul de aceste sporovăieli fără sens și fără conținut. „Vă somez să încetați. Explicați-mi ce este curentul imaginativ!”

Copilul auzi cu gândul întrebarea cea cu miez de măr. Opri ceasul care ticăia obtuz.

„Cum adică?!” veni cu o altă întrebare cititorul. Nu avea răbdare. Era irascibil. Își trase mașina de teren în văzul celor trei și se opinti să clintească butoiul. Nerăbdarea sa creșu până când se întoarse la limita inferioară. Atunci cu două degete prinse butoiul greu de imagini și-l puse în portbagaj. Fără să zică nimic, demară în trombă. Copilul se fâstăci. Umbra și ecoul erau nedumeriți. „Acel butoi cu siguranță că mirosea a gânduri putrede. Trebuia spălat bine și dezinfectat.”

Nu se știe cine dintre cei trei își dădu astfel cu părerea. Poate cititorul care demarase în trombă cu gura cât o trompă.

Copilul fixă ceasul care începu să ticăie obtuz-ascuțit. Cânta lin. Umbra și cu ecoul dansau. Mai încet, mai tare, după cum cânta ceasul. Copilul zâmbea pe sub mustață și mai gusta din paharul de ceață cu iz de dulceață.

Varză murată

S-au trezit mai mulți oameni dis-de-dimineată. S-au spălat pe ochi. Le-a venit simultan ideea să se ducă să cumpere varză. Până la piață au trecut pe lângă o cruce, numită a Sfântului Andrei. Pe jos erau pietre cubice. Masive, rezistente, căci sub ele fusese o grădină de varză. Pe vremuri treceau domnițe călare printre rânduri. Gingaș se aplecau și luau câte o varză. Mai rățăcea și câte un cavaler, care înfîgea sulița într-o bucată.

Pentru că o mâncau crudă, se întâmpla ca unii să facă dizenterie. Așa că autoritățile au interzis consumul de varză și au acoperit cu piatră cubică toate grădinile. Peste zeci, sute de ani, cine știe, s-a dat iarăși liber la consum. S-au umplut piețele de oameni. A început moda verzei murate. În butoaie imense se acumulau cantități însemnate de provizii. Fantome din pivnițe centenare se delectau uneori cu câte o varză. Nu făceau pagubă, căci nu puteau mânca mult. Foi măcinate bine curgeau anevoie prin esofagul transparent, ajungeau în stomacul transparent și apoi în intestinele transparente. Transfigurate de plăcere, fantomele își făceau siesta chiar lângă butoaie. La răsăritul soarelui, sfredeleau podelele pivnițelor și ajungeau în catacombe sau buncăre. Acolo nu se știe ce se mai întâmpla.

Oamenii matinali își făceau datoria. Cărau sacii cu varză de la piață până acasă. Era o delectare săptămânală. Dacă nu mai aveau loc în pivniță, săpau gropi în curte. Le căptușeau cu scoarță de copac. Cei care stăteau la bloc, neavând curte, își umpleau camerele cu varză. S-au auzit cazuri de oameni care își făcuseră pături și plapumă din foi de varză, sub pat aveau varză, puneau varză în ghivece, pe pervaze sau în dulapuri. În oraș era binecunoscut un cetățean care-și făcuse în sufragerie un butoi cu capacitatea de 794, 53 litri, cu scară atașată. Câțiva matematicieni din urbe avuseseră câteva întâlniri secrete. Nu ajunseseră la nici o concluzie în privința numărului x . Era rațional sau irațional? asta era întrebarea.

Oamenii își făceau provizii. Asta era bine. Se prevedea o criză orășenească de varză.

Vasul cu aburi

În memoria timonierului, vasul cu aburi este un vis. Din punctul de vedere al stenografei, vasul cu aburi are miros de plumb. Obstacolul constă într-o stâncă înfiptă în malul plin cu meduze. Unele viu colorate, altele morbid colorate.

Cert este că vasul cu aburi poate să aibă viteze amețitoare. Atunci nu-i mai ajunge apa. I se ivește stânca-n față. O ocolește elegant, visează timonierul. Stenografa visează plumb. Vasul intră în mal. Zbaturile îi ies scrâșnind. Depășește malul cu nisipul pietros. În gând este urmat de timonier. Trece pe lângă un mărăcine aflat în apropierea unui hotel de soi, soios, gândeste stenografa. Intră-n holul hotelului pe ușă. Iese pe altă ușă. Se oprește. Roțile se odihnesc. Până la calea ferată nu mai este mult. Timonierul nu mai visează. Stenografa colecționează plumb.

Calea ferată este zbuciumată. Așteaptă întâlnirea. Vasul cu aburi se schimbă-n tren cu aburi. Mecanicul stochează aburi. Are un aragaz cu 43 de ochiuri în care fierb $n-2$ oale imense, unde n este un număr ireal. Kilolitrii de apă provin de la ploile mocănești din regiune. Calea ferată nu este continuă. Vaso-trenul cu aburi intră pe autostradă. Peste prăpastia paralelipipedică nu poate să treacă decât susținut de baloane cu aburi. Într-un târziu, ajunge în ocean. Balenele îl stropesc cu jeturi de apă.

„Să recapitulăm”, explică în vis timonierul. „Cârma trebuie ținută bine. Sunt multe obstacole în cale.” Stenografa încuviințează. „Să nu uităm că discontinuitățile drumului îi dau lui continuitatea!” „Mi se pare logic”, spune stenografa. În apa mării, vasul se bălăcește. El își completează destinul trecând prin câteva etape necesare. Adolescența și-o petrece pe calea ferată, vârsta adultă pe autostradă. La bătrânețe trăiește senzații tari. Devine vaso-tren-avion cu aburi. Depășește prăpastia.

Stenografa cascadează. Un căscat de plumb. Timonierul se poticnește. Nu-și găsește cuvintele. Cascadează și el. Să revenim. Unde-am rămas? A, da... Vaso-trenul-avion își petrece dulcea bătrânețe în ocean. Nu se știe când se reîncarnează într-un mic vas cu aburi. Își reîncepe cursa cu obstacole din mare. Timonierul adoarme. Stenografa stenografiază. Meduzele sunt viu-colorate. Se învârt de colo-colo.

Zgomotul frunzelor din asfalt

Picamerul avea glas de frunze concentrate. Asfaltul se desfăcea acompaniat de scârțâitul copacilor. Muncitorul ținea bine de aparat. Trebuia să decoperteze o suprafață egală cu dublul suprafeței dislocuite de gazul lichefiat. Lucrătorul spârgea și transpira. Spârgea.

Reuși să termine înainte de lăsarea întunericului. A doua zi urma să vină o echipă de măturători de asfalt. Apoi își intrau în rol udătorii de bitum. Aveau stropitori biconcave, împletite cu nuiete rășinoase. Din ele curgea esență de frunze verzi. Însă, misiunea cea mai importantă le revenea „frunzarilor”. Aceștia erau specialiști în așezarea frunzelor înainte de turnarea covorului asfaltic. Lipeau materialul cu broboane de sudoare. Era transpirație de meseriași cu experiență. Nu putea oricine să obțină un astfel de lipici. Secretul reușitei consta în descompunerile chimice produse între frunze și bitum. Se știe că un covor asfaltic așezat peste un strat de frunze verzi își conservă energia proprie cu până la 16, 35 luni mai mult. După ce se termină toate operațiunile și se usucă materia primă, urmează stropirea aferentă. Aceasta se efectuează bilunar cu apă de baltă. Astfel, materialul genetic din frunze se păstrează.

Avantajul este dublu. Pe lângă durata mai mare de viață a șoselei, șoferii pot asculta muzică. De fapt, zgomotele produse de frunzele de sub asfalt. E un freamăt al nervurilor verzi. Freamătul se transmite telepativ.

Automobiliștii circulă frecvent cu geamul deschis. Uneori și cu gura deschisă. Murmură. Drum bun.

Scenete cu iarbă

Sceneta 1

Ochii se deschid larg. Un copac întrebă:

„Firule de iarbă, de ce te-ai îngălbenit?”

Alt fir răspunde:

„Degeaba întrebi, căci i s-au împăienjenit ochii.”

Trece pe acolo un zumzet:

„Sunt o albină care echilibrează ecosistemul.”

Firul îngălbenit tremură. Iarba vibrează. Vântul veghează.

Copacul face parte dintr-un sistem. Firele de iarbă la fel.
Albina zboară în sensul acelor ceasornicului.

Sceneta 2

Lângă o coloană placată cu granit a crescut un smoc de trifoi.
Mai mulți oameni dialoghează.

„Această sală a văzut și a auzit multe”, spune unul.

„Multe orgolii”, replică altul.

„Și vreo fantomă s-a furișat prin salon”.

Un fir de iarbă intră în discuție:

„Cuvinte inutile atârnă de mine. Văd că voi continuați cu
aceleași texte.”

Nimeni nu-l bagă în seamă; sau nu-l aude.

Un alt om grohăie:

„Aici s-a mâncat bine. Sunt urme de grăsime.”

„Vorbiți doar de trecut. Vreau să pregătim viitorul. Puterile
noastre să se unească.”

Persoana care a vorbit ultima oară are mai mulți ochi dispuși
simetric și nesimetric. Are lentile și lupe pe tot corpul. Pe cap
poartă un turban sau o pălărie din beton. Ceilalți încep să se
îcline în fața lui. Și el se înclină în fața cuvintelor sale. Îi cade
turbanul pe picior. Noroc că are degete de fum. Și așa, unul
face o entorsă. Ținându-se de degetul bolnav, începe să sară

prin încăpere. Ceialți îl imită. Firele de iarbă foșnesc și se foiesc. La geam o albină zumzăie.

Sceneta 3

Se vede un castel, un palat, sau un conac cu douăzeci și trei de geamuri. Este plin de iarbă. Unele fire sunt verzi, altele galbene, altele roz. Un copac de vizavi se aude vorbind:

„Firule, de ce ești așa de galben?”

Un glas puternic răspunde:

„Care fir, că suntem zeci de mii?!”

„Mă rog, am vorbit în general. Să-mi răspundă un reprezentant.”

„Reprezintă sindicatul ierbii roz și vorbesc în numele obștei noastre. Noi ne considerăm mai galbeni decât galbenii obișnuiți. Deci nouă, celor aparent roz, trebuie să ne pui această întrebare.”

Copacul se cutremură. O albină bâzâie ceva.

„O astfel de natură eu nu pot s-o înțeleg. Mă retrag din sistem.”

„Nu ai cum, încep să vorbească un geam. În afara sistemului se află tot sistemul. Politica este plină de surprize.”

„Discuția văd că ia amploare. De la o simplă întrebare. De ce rozul n-ar fi galben și galbenul n-ar fi roz. De fapt, vorbele sunt deșarte.”

„Cine o fi vorbit? Albina zumzăie și zboară în sensul acelor ceasornicului.

3. Antibasme

mamei

Anti-Scufița Roșie

Scufița Roșie avea un batic maro. În obraji îi răsăriră bujori albi. Mâncase la micul dejun o omletă cu trandafiri. Baticul roșu era întins la uscat pe sârma bunicii din pădure. Aceasta îl spălase în pârâul cu apă caldă, căci i se defectase mașina de spălat. Baticurile o protejau pe Scufița Roșie de curentul din pădure. Vânturile intrau pe-o ureche și ieșeau pe cealaltă.

Albă-n obraji, fetița noastră se afla pe cărare. Mergea de un timp $t = d$ supra v . Bănuia că i se uscaseră baticul de pe sârmă. Dorea să-l schimbe cu cel de pe cap, fiindcă fusese murdărită de un stol de păsări.

Nu știm cum se nimeri, dar ajunse chiar în dreptul vizuinii lupului comunal. Era doar o cărare binecunoscută, marcată din șapte-n șapte copaci de indicatoare multicolore în două limbi de circulație animală. Se pare că în ultimul timp, Scufița Roșie era cu capu-n stele. Albă-ca-zăpada bănuia că era vorba de o îndrăgostire subită de piticul-fierar. Acesta cât era ziua de mare bătea cuie-n mușchi și licheni. Mai avea o rezervă de cuie, chiar dacă se închisese magazinul „La Hefaistos”. Ariciul ieșise la pensie. Oricum, din renta viageră pe care o primea Albă-ca-zăpada de la urmașii fraților Grimm, aceasta nu-și mai putea permite mult timp să cumpere cuie. Piticul-fierar era acaparat de pasiunea sa. Poate dacă l-ar căsători cu Scufița Roșie, s-ar schimba, se gândea de un timp Albă-ca-zăpada.

Să revenim la drumul nostru. Lupul găfâia. Avea ochii întredeschiși. Era întins pe un maldăr de haine de boschetar. Suferea. „Ce-ai, lupule?” întrebă Scufița Roșie îngrijorată. „Am o indigestie.” „Parcă ți s-a micșorat gura.” „Mi s-a făcut pungă. Am mâncat particule de anti-materie expirate.” „Și ochii ți s-au micșorat. Ți las o pastilă de colebil, una de triferment și-o aspirină. Când mă-ntorc de la bunica, ți-aduc un termos cu ceai de coada-șoricelului.”

Îi era milă de săracul lup. Grăbi pasul. Bunica spăla vase. Tot în pâ râul cald. Avea reumatism de un secol. Dar se trata. Scufița Roșie puse de-un ceai în samovarul bielorus. Îi era tare milă de săracul lup.

Basmul telefonului din beton

A fost odată o betonieră. Ea turna. Ceasul ticăia.

- Din ce credeți că e format betonul, măi copii?
- Din petale de crizantemă, doamnă, răspunse “dânsul”.
- Dar ceasul, din ce e format?
- Din ticăieli, răspunse tot “dânsul”.

“Doamna” era învățătoare. Avea un glas de gaz lampant. “Dânsul” era elevul “doamnei”. Număra douăzeci și șase de veri secetoase și paisprezece veri primăvăratice. Repeta clasa a doua a treizeci și doua oară.

Bunica își puse ochelarii. Scoase cartea de antibasme. “A fost odată ca niciodată un pitic cu ochi de crocodil. El își lăsase o barbă atât de lungă încât iarna îi era suficientă pentru acoperirea și încălzirea trupului. Vara o ținea legată de un suport aerian, primăvara și toamna o prindea în codițe. Iarna, în barbă, avea un cuib de ereți. Aceștia ar fi dormit zi-lumină și noapte-întuneric dacă piticul n-ar fi avut în barbă și un ceas deșteptător. Acesta îi trezea cum i se năzărea lui...”

Bunica adormi, așa că antibasmul se opri. Copiii, care oricum nu ascultau ce le citea bunica, se opriră din jocul anti-epic. “Dânsul”, care era tot copil, deși nu părea, se întinse până la raftul cu dulceață. După borcanele pline cu dulceață imaginară se afla o bucată de ciocolată tip “Goliat”. Rupse șapte părți din patruzeci ca să le împartă egal celor treisprezece copii. Fiecare își presără sare pe bucata sa de ciocolată. “Dânsul” îi comanda. Mâncau în pas de defilare. Camera se cutremura. Placa de beton vibra. Ceasul ticăia.

“Dânsul” își aminti că ar fi trebuit să susțină examenul de absolvire a clasei a doua. Era ultima lui șansă de a repeta clasa cu “doamna”. Aceasta urma să se pensioneze. Din păcate, “dânsul” umbla prin oraș să caute ceasuri în plăci de beton. Chiar ieri se întâlneau cu piticul cu barba prinsă în grilajul metalic aerian. Pe grilaj mai aveau loc și niște trandafiri albaștri cu rădăcini inverse. Îl întrebasese piticul:

- Care este probabilitatea ca la turnarea unei plăci de beton unui muncitor să-i cadă ceasul de la mână?

Desigur aceasta ar fi putut fi întrebarea de baraj pentru absolvirea minunatei clase a doua.

Bunica stropea betonul cu stropitoarea să nu crape. “Dânsul” se hotărî să nu renunțe la căutat. Și nici la școală. Piticul aștepta răbdător răspunsul. Probabilitatea creștea din zero-n zero.

Borduri străvezii

Multe borduri s-au scos. În locul lor s-au plantat panseluțe. Luțu, responsabilul comunal, visează flori. Le piaptână, le țesală și le scarpină.

Luțu și-a dat seama că se află în antibasm după ce a trecut pe lângă o suprafață de pământ pe care a fost cultivat gazon. Iarba era pieptănată și dată cu gel. Vântul o legăna în sens strict interzis.

Luțu s-a oprit, s-a așezat pe bordura străvezie de lângă braserie. Un crocodil îl privea din vitrină [printre petele de ciocolată]. A stat Luțu ce-a stat până când barba i s-a ras singură. S-a ivit Luțu cu căruța trasă de un Trabant. Crocodilul le-a făcut cu ochiul.

Bordura-panseluță a răsuflat ușurată. Luțu privea în față antibasmul și clătina mirată din cap. Trabantul tușea. Căruța parcă se urnea. Aici se găsea un teanc de borduri. În ele creșteau nervuri. Câțiva atomi se ciocneau cu greu.

În loc de volan, Trabantul avea o panseluță. Cum Luța[-panseluța] n-avea nimic de spus, vorbea floarea în locul ei. Luțu[-panseluțu] asculta. Își ștergea sudoarea. În căruță era cald, căci bordurile străvezii reflectau razele soarelui. Gazonul se unduia. În el se odihnea uneori un câine ierbivor. Moțăia cu gura căscată. Printre colți îi răsăreau fire de iarbă [răzleață]. Luța[-panseluța] era tot mirată. Luțu se făcea că ascultă. A întâlnit un crocodil, apoi un câine. În rest, nimic. Borduri străvezii și panseluțe se întâlnesc la tot pasul. Panseluța zice:

- Ce zici, vrei să-ți fiu soră de cruce?

Era o idee. În societate, oamenii interacționează, socializează, [vociferează]. Basmul staționează.

- Când găsim prima parcare ne înfrățim.

Tăiară cu o piatră șlefuită o bordură și luă două panseluțe-n cruce. Fiecare și-o așeză pe-a sa în sân. Luțu, ostenit, ațipi. Luța trase de hățuri. Trabantul se opri și tuși. Udă florile cu apă adusă [în radiator] de la pârâul din vale. Panseluțele primiră cu veselie vestea și-i crescură prin plafon. Luțu prinse din zbor starea și visă că e fericit. Căruța se dădu de două ori peste cap și se transformă în bordură.

Antibasmul părea că funcționează. Responsabilul comunal încă dormea. Panseluțele vorbeau în șoaptă ca să nu-l trezească. Luța se cocoțase pe Trabant și privea într-un loc fix. Era un punct material din care putea izvorî o geometrie eliptică. Doar dacă-l priveai și-l gândeai bine.

Luțu se hotărî să se trezească.

- Soră de cruce, eu zic să râdem.

Au început să râdă. Pe două, trei, sau mai multe voci. Antibasmul îi salută. Trabantul s-ar fi oprit, dar nu putea. Urca din inerție.

Bordurile și panseluțele alternau.

Făt-Frumos aruncă prune

După ce s-a întors din concediu, Făt-Frumos a intrat într-o tutungerie să cumpere jăratec. Acolo s-a întâlnit cu un clovn care mergea pe tavan. S-au privit, s-au salutat și Făt-Frumos a plecat. În plasa oțeloasă avea jăratec de casă. A mers ce-a mers omul nostru, până ce-a dat de-un șopron. S-a oprit, l-a privit intens. Nu s-a întâmplat nimic. L-a privit a doua oară intens. Parcă s-a arătat ceva. A treia oară, s-a desprins o gloabă străvezie. Căscând, cu cearcăne la ochi, s-a apropiat de Făt-Frumos. Acesta a țesălat-o cu un șmirghel finuț, până ce-a dat jos stratul superficial. Apoi i-a oferit jăratecul. Obosit, Făt-Frumos a adormit cu un ochi. Cu celălalt vedea cum gloaba se metamorfoza. Cu o jumătate de gură se ospăta cu agrișe, afine și rozinchine, iar cu cealaltă se odihnea.

Armăsarul anunță deodată că este gata. Avea un limbaj neokantian, pe alocuri freudian. Făt-Frumos, cu rucsacul în spinare și cu o daltă în mână, încălecă. Pe-o șa, căci povestea se depăna. Primele intervenții trebuiau făcute în pădurea castanilor. Acolo se impuneau reparații la firele de curent. Se zice că un zmeu depresiv rosesese câteva dintre ele și căpătase febră porcină. Următoarea pe listă era problema deșeurilor rezultate de pe tărâmul babelor cloanțe. Deșeurile poluaseră grădinile oamenilor, ceea ce determinase producții pestrițe de castraveto-cartofi. Sau ceapo-roșii.

Armăsarul fugea mâncând pământul sau zbură respirând văzduhul. Făt-Frumos îl legă de umbra primului castan, apoi intră în peștera virtuală a zmeului cu febră. Peștera apărea când îți-era mai mare dragul. Făt-Frumos era drăguț. Avea ochi de struț. Zmeul se sperie. Începu să sughită. Făt-frumos îl masă, îl dojeni, dar sughițul se auzi. Nu peste mult timp, peștera virtuală fu invadată de o ceată formată din bunica zmeilor, călare pe-o mătură tocită de nuiele, o babă cloanță cu alură de cotoroanță și de o jumătate de balaur călare pe-o jumătate de

iepure. Făt-Frumos îi privi crunt. Își pipăi dalta. Îi tremura un pic mâna pe ea. Erau prea mulți. În concediu făcuse *gioching* pe munți și văi. Se menținea în formă. Cât n-ai clipi ajunse la armăsarul cu stomacul plin de pământ și aer. Ceata după el. Armăsarul fugea-zbura, însă ceata nu se lăsa. Văzând aceasta, Făt-Frumos scoase din rucsac o mână bună de prune și le aruncă în urma sa. Pe dată se făcu o pădure de pruni. Bunica zmeilor se opri să-și ungă coada de mătură cu zeamă de prune, jumătatea de balaur, ajutat de baba-cloanță-cotoroanță, se apucă de cules. Baba urma să facă gem, iar balaurul țuică.

Așa scăpă Făt-Frumos dinn ghearele urmărilor. Avusese dreptate Ileana-Cosânzeana. Concediul fusese prea scurt. Slujba era prea solicitantă. Periculoasă de-a dreptul. Iată ce plan i se întrezări viteazului nostru: pe dată își anunță sosia că trebuie să meargă a doua zi să rezolve problema oamenilor cu grădinile poluate.

Ileana-Cosânzeana își împletea cosițele. Făt-Frumos se întoarce cu rucsacul gol. Pe daltă avea sirop de prune. Se sfătuiră și concediu-și prelungiră. Trebuia rezolvată și problema întăririlor. Era nevoie de angajarea unei duzini de feți-Frumoși. Deocamdată ca zilieri. Apoi mai văd ei. Ileana-Cosânzeana pregătea bagajele. Erau pline de prune.

Jumătate de iepure călare pe jumătate de gumă

Creionul se ascuțea automat. Pleoapa pe jumătate închisă a omului creator de antibasme tehnoredacta imagini suprapuse.

Într-o poieniță țineau sfat un morcov, un păstârnac și un crap. Peștele se adaptase la condițiile exterioare. Fusese trimis în schimb de experiență. În balta din deal care se scurgea-n aval viețuiau pești enciclopedici. Aceștia păstrau legătura cu fructele, legumele și viețuitoarele din poieniță. Morcovul își începu cuvântarea:

- Din punctul meu de vedere, ne-ar trebui un areal protejat. Acolo am crește-n voie, fără piedici și pericole. Omul n-ar mai avea ce căuta, iepurele de asemenea. Din când în când am accepta câte “o jumătate de om șchiop călare pe o jumătate de iepure”. Ei ar constata realitatea, ar vedea ce frumos conviețuim în liniște interioară și-ar pleca sătui de preaplinul nostru sufletesc.

Crapul nota în proiectata “enciclopedie a morcovului”. Păstârnacul interveni:

- Eu aș propune să nu mai fierbem în supă sau ciorbă, ci să fierbem în suc propriu. De la soare ne-ncălzim, comasăm lichide inodore, incolore și apoi vegetăm. Așa cum fratele meu propune un spațiu al morcovului liber, eu propun doar o jumătate de spațiu în care noi să creștem lipsiți de pericolele vieții vegetale.

Crapul nota în viitoarea “enciclopedie a păstârnacului”. Peștele avea un grai scris de toată frumusețea.

În plăcuta liniște a vorbelor interveni deodată o jumătate de iepure călare pe o jumătate de gumă. Sărea cu o elasticitate de invidiat. Se opri în dreptul celor trei, își șterse cu o jumătate de lăbuță sudoarea și zise:

- Orice opinie are o aură deșartă. Nu vă încălziți gura pe degeaba, ștergeți-vă cuvintele de pe buze cu jumătatea mea de gumă și lăsați să vă cuprindă liniștea.

Cei trei îi îndepliniră cerința. Jumătatea de iepure mușcă din morcov și din păstârnac, se strâmbă și porni mai departe călare pe jumătatea sa de gumă.

Crapul se prefăcea că scrie. Pe furiș se uita la cei doi. Aceștia își adunară energiile a-entropice și crescură la loc. Într-o clipă ca alții-n π clipe. Crapul balonat și cumpătat se rostogoli până-n vârful dealului. Acolo făcu două ture de baltă ca să se răcorească. Începuturile enciclopediilor fuseseră predate spre a fi conferențiate fraților crapi. Apoi se rostogoli înapoi pentru a-și privi amicii-n liniște.

Morcovul ațipise de atâta privit, iar păstârnacul căzuse-n admirație de sine.

Crapul se gândi că admirația de sine miroase a ceapă. Păstârnacul cu gust de ceapă începu conversația interioară. Peștele recepta doar frânturi, în timp ce morcovul dormea.

“Aspirația fiecărui păstârnac este să devină ceapă narcisistă. În acest fel toți microbii nu se vor mai cuibări în... Ochii care nu se văd nu se uită... Arealul protejat deveni astfel curat...”

Crapul adormi în aspirația spațiu-timpului curbat. Pleoapa omului anti-basm se închise. Creionul toxic nu s-a mai ascuțit. Păstârnacul comută pe pilot automat. Călătorea cu jumătatea de iepure călare pe o jumătate de gumă. Guma ștergea bine.

Povestea unui bumbac

Trăia un bumbac. El vorbea.

- Eu m-am născut spontan. Visul meu este să țâșnesc ca o rachetă.

Trăia și un gândac. El replica:

- Eu m-am născut dintr-un alt gândac. El a murit. Visul meu este să mor.

- Oricum vei muri. Într-un amurg ciocolatiu. Sau poate mai târziu.

- N-am cum să mor dacă ajung într-o rachetă.

- Îți ies firele din tine, putrezești, îngălbenești. Cu timpul nimic nu va mai rămâne din tine.

- Ești sadic și pudibond. Să încheiem această discuție onomatopeică.

- Folosești inadecvat cuvintele. Adio.

Gândacul plecă. Bumbacul stătea și gându-i atârna. Aștepta.

Luă un fir de iarbă și începu să fluiera. Fluiera și gândea. Fluiera.

Tragica poveste a gumei de pe cracă

Atenție, vă rog, vă voi spune o poveste cu tâlc. Începe așa: o ciocănitore stătea cocoțată pe o cracă. Privea în gol sau privea în sens invers. Copacul cu pricina avea multe crengi, una mai spectaculoasă decât alta.

Un copil se plimba prin pădure. Se rătăcise de grupul de cercetași de la „Școala cu mulți ochi”. Avea o cameră la el. În cameră se afla un dormitor. În el un tractor. Scotea fum și era incolor. Din cauza zgomotului creat, copilul de grup s-a îndepărtat. Așa că, rătăcind el pe aici și pe dincolo, a ajuns sub copacul în care stătea ciocănitorea. Aceasta i-a citit nerăbdarea și a ciocănit de câteva ori. Copilul a ridicat camera, a filmat scena, ceea ce a determinat oprirea tractorului din dormitor.

Ciocănitorea a vorbit codat:

„Măi băiete, tu vrei să ieși la liman.”

Copilul a decriptat mesajul și a răspuns:

„Parcă miroase a mercaptan.”

„Da, da, e de la scurgerile de informații gazoase”.

„Auzi, tu ciocănitore, mi se pare că vrei să mă ajuți!”

„Sau să te încurc. Depinde cum bate vântul.”

Vântul nu bătea. Doar adia.

„Aha”, făcu băiatul. „Accept cu o singură condiție. Știi tu ce am în buzunarul drept?”

Ciocănitorea ciocăni în cracă de câteva ori și zise:

„Ai ceva verde, o gumă de șters de calitate medie, densitate medie, mărime medie.”

Copilul scoase guma și o aruncă în sus. Ciocănitorea o prinse în cioc și o depuse pe cracă.

„Mi-ai făcut un cadou frumos. Te voi ajuta.”

Dădu drumul unui fir invizibil. Băiatul îl prinse și o urmă. Merșeră mult- puțin, e greu de stabilit. Întâlniră trei melci limax, un șarpe cu un ochi închis și un portofel pierdut de

pădurar. Cercetașii aveau tricouri cu mulți ochi. Căutau în mai multe direcții. Ciocănitorea zbura, firul invizibil din cioc lăsa și cale întoarsă făcea. Colegii îl aplaudară.

„În sfârșit ni s-a întors camera. Bine-ai revenit.”

Camera se metamorfoză, se dilată, până când căpătă dimensiuni de șură. Profesorul însoțitor intră primul, ambală tractorul, îl micșoră și ieși cu el pe ușă. Sperie cu el o căpușă. Copiii cu mulți ochi desenați intrară și pe iarbă se culcară. Poiana avea încălzire centrală.

Ce s-o mai fi întâmplat cu guma? Ciocănitorea zbură înapoi. Constată că craca unde-și avea sediul se prăbușise în gol. Guma atașată suferi un șoc și se pierdu în iarba străvezie. Deveni transparentă. Ciocănitorea o căută cât o căută. Apoi o jeli, după ce-și jeli craca. Lovise în ea de o mie unu ori până o erodase. Craca se transformă în iarbă. Guma începea să se umple de mușchi și licheni. Ciocănitorea postă un afiș mare: „Pierdut gumă. O declar nenulă.” Sforăiturile cristaline ale copiilor nu se auzeau. Guma se înfrăți cu codrul. Ciocănitorea stătea pe craca vecină.

Zuizui Zukkorobashi

Este un cântec de joacă pentru copii. Explicație: „*În perioada federală a Japoniei, oamenii simpli trebuiau să facă liniște în casele lor și să închidă ușile când trecea shogunul pe străzi. Era atât de liniște încât puteai auzi ronțăitul soarecilor.*”

Apa picura de pe acoperișul casei. Shogunul se împotmoli într-o mlaștină. Plouase mult. Shogunul era încă în garanție. Nu era chiar nou-nouț. Tot serviciul tehnic de la magazinul de shoguni avea bronșită. Tușeau, le curgea nasul, strănutau și lacrimile le curgeau. Așa că shogunul trebuia să se descurce singur. O altă picătură de apă se desprinsese de pe acoperișul casei. Căzu chiar pe botul șoricelului care ronțăia ușa de la

intrare. De fapt, la fiecare uşă era câte un şoarece care ronţăia. Însă doar de pe casa de care-am vorbit, picătura încă picura. Înăuntru, copiii tăceau. Părinţii tăceau. Bunicii tăceau. Toate gesturile se desfăşurau silenţios. Bunicul tuşi silenţios, bunica se împiedică şi era să cadă silenţios.

Shogunul asculta. Picătura curgea. Şoarecele cu intermitenţe ronţăia. Shogunul începu să înghită mlaştina. Se făcu sferic şi căpătă o culoare pământie. Mergea greu. Se bălângănea. Strănută brusc. Casa picurată fu împroşcată. Şoricelul se scutură. Se retrase sub casă. Shogunul zburda acum pe strada mocirloasă.

Din casele lăsate în urmă se făceau auzite respiraţii şuierate. Oamenii simpli respirau acum liber. Copiii ieşeau din amorţeală. Se îmbulzeau să iasă din case. Mirosea a parfum de shogun. Toţi şoarecii intrară sub case. Hibernau. Aşteptau o nouă sosire a shogunului.

Zboară o umbră peste casă

S-ar putea să ne mire acest lucru. Fumul de pe horn nu ne va fi de folos în stabilirea identităţii umbrei. Este posibil ca amestecându-se cu sine fumul să nu arate bine. O pană a căzut din pom şi ne-a întrerupt visarea. Să revenim.

Casa avea turnuleţe, ziduri, ferestre, ca de poveste. De pe un balcon se vedea o întindere sub formă de pasăre cu coadă şi cap de cal. Prin văzduh zbura un aspirator. De câte ori era nevoie, aspira praful. Şi fumul. Uneori şi umbra care se prelingea pe acoperişuri. În casă locuia o fantomă. Sau poate mai multe. Noaptea se uitau la televizor şi inhalau cantitatea necesară şi suficientă de poluare. Ziua nu se ştie ce făceau.

Pana care a căzut din copac ne amestecă plâsmuirile.

În legătură cu aspiratorul din văzduh: poate este doar umbra unui aspirator. Sau umbra unei fantome deghezate în aspirator. Cu aspect inodor. Când ne aşteptam mai puţin, o fantomă când

transparentă, când invizibilă apare în postul de observație din balcon. Făcut exclusiv din beton. Fantoma are o mică criză de reumatism, așa că stă într-un picior. Urmărește cu aparentă neatenție arătarea zburătoare. Are un telescop atașat la un microscop. Acestea sunt doar umbre ale obiectelor în sine. Pasărea sub formă de cal se mișcă sub unduirea vântului. Umbra își face nod, așa că devine o umbră înnodată. Aspiratorul zburător încearcă să o aspire. Nu reușește. Se îneacă. Tușește. Sfârșește prin a o lua sub aripa lui protectoare.

Fantoma postată în balcon se retrage în uralele interioare ale fantomelor presupuse. Se pare că a înțeles ce-i cu arătarea cu umbră sub aripi. Toate televizoarele din imensa casă se deschid simultan și încep să emită poluare. Necesară și suficientă. Atmosfera se înveselește. Pana este dusă de vânt și se așază pe pasărea cu coadă și cap de cal. Se întinde în toate părțile și o acoperă. Umbra este când într-o parte, când în alta. Bate în geam, bate în ușă. Se joacă. N-o aude nimeni, sau n-o bagă nimeni în seamă.

Fantomele se uită la televizor.

Creștea o minge-n deal

Era sprijinită de niște stâlpi de curent. Ajunse până la dimensiunile unei nave cosmice. Primea periodic curent și creștea sacadat. Putem să ne închipuim că jucau Atlas și cuatlanții rugby cu ea.

La subsol avea un depozit de lumânări. O parte erau aprinse. O încălzeau. Deasupra se aflau sulițe de lemn, de piatră sau de metal. Un cavaler o păzea. Îi dădea roată. Avea o platoșă din brânză afumată. După ce o mânca pe toată, primea una de cașcaval. Am uitat să spun că în mijlocul bombei-navetei-mingii elipsoidale se afla o mică fabrică de brânzeturi. Paznicul mai avea în atribuții îngrijirea unei cirezi de vaci. Ele pășteau toată iarba de jur-împrejur. Dacă nu le ajungea,

mâncau pământ și spărgeau nuci. Brânza ieșea mai închisă la culoare.

Stâlpii de curent pe care se sprijinea mingea crescătoare erau plini de sudoare. Sudoarea era formată din curent electric și se scurgea în pământ. Vacile erau încărcate energetic. Entropia sistemului creștea. Mingea la fel. Cum am mai zis, sacadat.

Paznicul se plimba dintr-o parte în alta. În această ordine de lucruri, prin văzduh zburau cuvinte. Unele aveau codițe, altele cozi, altele aripioare. Era lumea nevăzută. Oamenii care locuiau în navetă se simțeau iradiați. De energii sau de cuvinte. Unele loveau nemilos. Altele aveau gust zemos. E posibil ca peste un timp mingea să se desprindă de la sol. Asta după ce paznicul îi va atașa un motor. Motorul va avea coadă. Dar și barbă și mustață. Paznicul va mânca atunci o dulceață. După atâta brânză, este bine să mai alternezi. Iarna să hibernezi. Mingea va pluti în eter. Va reveni în amurg. Va dormi sprijinită de stâlpi. Stâlpii sunt tot oboșiți.

Făpturile nevăzute dialoghează vrute și nevrute. Oamenii fac ca mierlele. Zici că-i primăvară.

Se înserează câteodată. Făpturile par de ciocolată.

Finalul nu se întrevede. Poate va urma.

Am schimbat foaia

Un câine se plimbă pe stradă. Se întâlnește cu o vacă. Aceasta îl privește cu reproș:

„Semeni cu un moș.”

Câinele îi răspunde din priviri:

„Cu un moș virtuos.”

„Virtutea ta se măsoară în numărul covrigilor din coadă. Coadă ta văd că are un ochi în vârful. Înseamnă că privești din mai multe puncte de vedere.”

Vaca tăcu și se așeză într-o parcare de vaci. Câinele îi dădu târcoale.

„M-ai pus pe gânduri. Mă simt limitat. Și un pic frustrat.”

Vaca nu-i răspunde. Molfăie o fabulă. Indienii trec cu bicicletele. Se înclină. O salută respectuos. Câinele are în el ceva maiestuos. Dă drumul la cuvinte și la gânduri. Vaca molfăie în continuare. Ațipește. Câinele s-a blocat. Dă drumul unui oftat. Trecătorii îl salută. Probabil că a dobândit însușiri de vacă.

Foaia se schimbă. Nu se anunță nimic interesant. Gândurile deșarte curg, cuvintele încep să se altereze. Câinele se plictisește. Vaca vegetează.

În prim plan apare un cocor. De altfel cam inodor. Nu cunoaște semnificațiile cuvintelor și ale gusturilor.

„Ai venit să mai animezi atmosfera, nu?”

„Desigur. Am apărut ca un vis de vară. Sunt romantic ca o pară.”

„Asta-i bine”, spune câinele. „Ai adus niște măsline?”

„Desigur, sunt măsline în sine cam pline.”

„Pline de must poetic”, mugește vaca.

„Ia mai schimbă placa”, se indignează câinele.

„Încep să mă simt bine: ca într-o fabulă cu botniță”, completează vaca.

Bicicliștii trec. Parcarea de vaci e aproape goală. Se golește și de timp, dar și de cuvinte. Jocurile de cuvinte sunt gratuite. Vaca încinge o horă cu cocorul și cu câinele.

Oamenii apar și dispar. Se înclină respectuos. Ce pictură ar ieși dacă-ar apărea niște copii!

Finalul vine frustrant și brusc. Vaca rage plăcut. Cocorul și câinele încep să se înveselească. Oamenii vin și pleacă.

Copiii merg pe stâncă

Deasupra capelei se află o stâncă. Pe stâncă erau trepte. Copiii urcau în zigzag. Aveau pălării multicolore. Cu bastoane imaginare se jucau. În timp ce urcau, ochii își roteau. Amețeau.

De pe un gemuleț al capelei ieșea un fum. Fumul era diferit de sine în fiecare moment. În capelă se afla un craniu. De acolo era emis fumul. Un copil expert în limbajul Morse începu să descifreze. Rotocoalele de fum formau fraze. Copilul descifra iar alt copil, priceput la gramatică, corecta textul. Un al treilea, cititor de seamă, citea. Ceilalți ascultau, bastoanele își roteau și, pe rând, se dezamețeau.

„Om mare am fost. M-am format dintr-o siluetă pe un câmp cu iarbă grasă. Au mâncat oile din mine până când am ajuns fum. Sub noua formă am colindat zărilor. Am găsit capela de sub stâncă. M-am odihnit mult și bine până m-am metamorfozat în acest craniu. De fapt, este un depozit de fum. Generator de povești cu unde-particule care se transformă în cuvinte...”

Atât s-a putut descifra, căci un vânt plin de avânt a încurcat următoarele fraze.

Un copil bulbersat de finalul brusc a început să transmită următoarele observații. Le-a scris cu liniuță: „ - poveste bizară; - scurtă; - ilogică.”

Un altul, al cincilea, a pus următoarele întrebări:

„Ce înseamnă metamorfozat? Ce înseamnă craniu? Ce este generatorul? Unde-particule? Ce vorbe-s astea?”

Al șaselea copil, care peste exact șaptesprezece ani avea să termine Facultatea de fizică din orașul X, explica intuitiv punct cu punct. La sfârșit a pus virgulă, așa că expertul în gramatică l-a corectat. O parte dintre copii, ieșind din amețea autoimpusă, au reînceput să zburde pe stâncă-n sus. Câțiva cu rău de înălțime coborau. Se vor întâlni unde susul e cu capu-n jos.

Se înnopta. Pe rând sau simultan își agățau pălăriile multicolore. Unul într-o tufă, altul într-un smoc de iarbă, altul puneă o piatră peste. A doua zi le vor găsi, probabil în același loc, însă nu în aceeași stare. Am uitat să vă zic că o capră sălbatică mânca din ele. Erau gustoase. Fiecare culoare cu

savoarea ei. Mai ales că se așeza și fumul din capelă pe ele. Cuvintele au gust bun.

Multe fețe

Calul zburda pe trotuare. Oamenii se făceau că nu-l văd. La câte-o intersecție se oprea și se odihnea. Uneori dialoga:

„Avem străzi frumoase. Cu mulți cactuși. Și coloane prăfuite.”

„Avem, avem”, răspundea ecoul.

Un pelican întors în sine stătea pe vine:

„Sunt prea multe coloane. Casele se învechesc și se transformă în catacombe.”

Trecu o pereche. Bărbatul puțin mai înalt, femeia cu tocuri medii. Calul se minună, pelicanul medită:

„Au aceiași ochi, nasurile freamătă, părul, hainele sunt la fel. Cu timpul, femeia și bărbatul se contopesc într-un chip. Și noi pelicanii ajungem să ne identificăm cu perechile noastre.”

„Eu mă voi identifica cu asfaltul. Cred că într-o zi n-o să mai pot merge. O să-mi anchilozeze copitele și o să mă pietrific.”

„Așa se va întâmpla. Toate coloanele pe care le vedem au fost fluturi sau cărăbuși. Își vor lua zborul odată cu casele aparținătoare.”

Trecu o altă pereche. Bărbatului nu i se vedea partea dreaptă a feței, avea o dungă de lumină, iar femeii nu i se vedea partea stângă. În rest, erau identici. Mână-n mână, ochi în ochi, suflet în suflet.

Câteodată se ridicau în văzduh. Un salt de cinci metri, altul de șase virgulă șase centimetri. Uneori insesizabil.

Calul și pelicanul se împrieteniră. Se plimbau, observau fluturi reali, pictați sau metamorfozați. Păianjenii se odihneau în sine. Adormeau de prea mult bine.

Peste un timp sau un antitimp se va observa într-o mare intersecție un cal de ceară cu priviri de pelican. Perechile se vor opri pe trecerea de pietoni.

„Iată niște aripi de pelican”, exclamă unul.

„Parcă sunt din celofan. Sau din azbest.”

„Probabil din plastilină”, observă altul sau alta.

„Miroase a ciocolată. Aș mânca o potcoavă.”

O mașină începu să claxoneze.

„Gata cu visurile. Să plecăm”, propuse cineva.

Ne apropiem de 1900. Statuile se pregătesc să-și ia zborul. Și noi ne pregătim să tăiem ultimele două propoziții.

4. Proze și poeme cu ochi

lui Mihai M. S. Maxim

Antilegenda ochiului dat în vileag

Trăia odată un ochi care plutea în atmosferă. Peste copaci, peste sârme de înaltă tensiune sau peste sârme de atârnat haine. În timpul zilei, ochiul își servea stăpânul. Noaptea ieșea tiptil, de sub gene, de unde făcea distihuri și catrene. Câteodată zărea copii care se strâmbau unii la alții. Unul se strâmba în sine. Acela era să-l prindă sub clar de lună. Fusese dat în vileag de o ciocănitore care supraveghea spațiul aerian. În pauzele de ciocănit, aceasta scruta orizontul.

Tocmai prin acea zonă, în lumina neclară a sferto-lunii, plutea relaxat ochiul. Pasărea l-a filat, l-a înregistrat pe retina foto-voltaică și l-a dat în vileag lansând semnale telepatic. Copilul care se strâmba-n sine a receptat undele și le-a descifrat. S-a gândit el că i-ar prinde bine un ochi de rezervă. Deși, asta copilul n-o știa, ochiul era de miop. Stăpânul său era funcționar. De la opt dimineața la șaisprezece întorcea hârtii din maldărul proaspăt aflat pe masa de lucru. Avea în spate peste treizeci de ani de activitate serioasă.

Odată cu trecerea fiecărui deceniu își mai punea o pereche de ochelari. Actualmente avea două tije sudate de primele două rame. Pe ele se aflau prinse celelalte perechi de ochelari. Ochelarii-triplet erau în culorile tricolorului național. Ambiția sa secretă era să-și mai slujească patria pentru încă un tricolor. Ochiul său drept era tocmai ochiul nostru plutitor. La douăzeci și două și jumătate funcționarul dormea iar la șase dimineața trebuia să fie în picioare. Uneori noaptea se ducea la baie. În orbita dreaptă avea o biluță reflectorizantă. Oricum, el nu-și punea ochelarii-triplet, orbecăia pe traseul binecunoscut.

Să revenim la copilul care se strâmba-n sine. Acesta și-a făurit niște picioare de o lungime egală cu o câtime din distanța Pământ-Lună, și-a confecționat o plasă de prins cocostârcei adormiți și s-a apucat de filat. Ochiul miop a fost prins în mrejele viselor de preamărire. A căzut în plasă, s-a

împotmolit, a înotat prin atmosfera poluată de neurastenii și a fost aproape de căderea în prostrație. Noroc cu mama copilului, care l-a strigat la masa de la miezul nopții. Această masă se lua în vârful picioarelor. Uneori în vârful copacului din deal. Așa că ochiul a fost abandonat; degrabă s-a întors la stăpân. Buimac, s-a strecurat pe sub gene și a adormit alene. De atunci ochiul, dat în vileag, nu a mai plutit chiar atât de relaxat. Căuta picioroange și plase de muște.

Ochi crăpat lipit cu adeziv

(al doilea poem scăpat de sub control)

Energia se resoarbe când ochiul adoarme,
O reverență și o fandare sunt necesare.
Mișcările sacadate vor ajuta memoria să producă adeziv,
Care va fi folosit în momentele ciclice ale istoriei,
Încât cei ce vor modela lutul se vor crede demiurghi.
Să nu ne amăgim cu lucruri mari, cosmice,
Căci vom cădea în capcanele crăpăturii.
Spunea cineva – știm noi cine – că fiecare fantă
Ar trebui să fie umplută cu câte un zeu;
În găurile memoriei trebuie îndesați
Îngerașii producători de adeziv.
Vor veni costumați și mascați în cerșetori.
Aceasta este o iluzie, ei sunt de fapt
Zugravii ochilor cu crăpături concave, convexe,
Ironice, în formă de arc frânt.
Niciodată lacrimile nu curg pe lângă alți ochi,
Ci direct în ei. Chiar dacă îngerii își fac datoria
Mereu vor fi gropi afective ori de potențial:
Femeia cu turban joacă aici un rol esențial.
În curând se va naște omul cu un ochi termopan.
Delirul este incomplet dacă celălalt ochi

Nu va avea aerisire: creierul va face condens,
Ceea ce înseamnă că rațiunea va putea
Adormi liniștită. Există posibilitatea ca ea să producă
Monștri sub formă de șerpi cu felinare-n coadă.
Totuși, întrebă omul oniric, ce rol are femeia cu turban?
Și dacă tot apare, de ce nu se spune ce culoare are?
Acesta este misterul ochiului crăpat:
Când doarme ziua are-un vis ratat.

Ochii giratorii

Despre ochii din giratoriu se vorbesc multe lucruri bune. S-a întâmplat odată să adoarmă un șofer în giratoriu. Un ochi a clipit discontinuu, iar celălalt continuu. Energia creată de clipocirea disparată i-a atins șoferului telepativ câțiva neuroni. Ca un arc au sărit genele adormitului! Au avut noroc ceilalți participanți din trafic. Claxoanele acestora nu reușiseră să-l trezească.

Ochii nu se văd. Doar se aud. Și se simt. Fiecare polițist din giratoriu se simte privit. Nu este ceva înfricoșător și muștrător, ci ceva încurajator și protector. În centrul giratoriului se află un turn în care stă de pază, în majoritatea timpului, câte un agent de circulație. În orele când se închide spațiul pentru circulația autovehiculelor, se organizează meciuri de oină sau lupte de cocoși. Atunci polițistul are rolul de arbitru. Fără vigilenții ochi nu ar reuși să se achite bine de sarcină. Uneori se întâmplă să-i vină și lui somnul. Ochii încep să clipocească. Au rolul cofeinei.

Întrebarea care se pune este următoarea: era agent de circulație în turn sau nu era în momentul când șoferul adormise în giratoriu? Poate era, dar ațipise.

E posibil, totuși, ca polițistul să se fi spălat pe dinți. Cele trei minute destinate spălării pe dinți erau obligatorii. Sus în turn era instalată o chiuvetă. Fiecare locuitor temporar al turnului

trebuia să vină de acasă cu sandviciul, cu periuța și cu pasta de dinți. De mâncat, mâncau în timp ce supravegheau traficul, însă când se spălau pe dinți ignorau condițiile exterioare. Această regulă fusese introdusă din cauza durerilor mari de măsele care au afectat aproape un sfert din populația „apărătorilor legii”. Făcându-se un studiu statistic s-a observat că suntem pe ultimul loc între cele 47 de țări testate. Așa că polițiștii se spălau pe dinți în timpul serviciului și trebuiau să facă controale stomatologice o dată la șase luni.

Morala: ochii vor intra în rutina zilnică.

Ochiul aburit

Când lumânările s-au urcat în copaci
Și pleoapele au început să clipească în somn,
O scorbură a avut vedenii
Cu o coadă de cal ce zbura printre crengi
Urmată îndeaproape de o mătură
paralelipipedică.
Visul s-a aburit când zeița a coborât
În zăngănitul armiiilor demult apuse,
Ceața curând s-a ridicat peste câmpie,
Viteazul s-a trezit suflând în păpădie.
Umbra calului fără coadă s-a lățit
Peste pădurea cu o singură scorbură,
Trestia tremurătoare din nou s-a gândit
La ființa suavă ce-i îndreptătea tremuratul.
Țăranii au terminat demult cu aratul.
Oștenii vrednici ai vremilor trecute,
Prezente și viitoare
Trebuie să-și ștergă bine ochii de praf
și de lacrimi
Să-și sape singuri mai mult gropile,
Ca să poată dormi în ele până la urmă.

Ochiul despicat

Am obosit coborând treptele,
Burta mi-a înțepenit digerând căutând în absurd.
Fericirea constă în a-ți elibera aripile,
În a le lăsa să se rostogolească
În vârtejul vietăților întunecate.
Norii se adună la marginea visului geamăn
Și se despică la fel ca într-o lagună.
Din apele de sus se desprinde o mână de abur,
Apoi se desprind pe rând mai multe picioare,
O privire de fiară, un trup de bestie cu urme de aripi.
Și totuși, prea multe picioare ies din trupul de abur,
Prea multe picioare ce calcă pe oase, pe inimi, apocaliptic.
O linie pornește din umărul străveziu;
Aceasta devine întortocheată ca amintirea unei priviri
Dintr-un odios labirint.
Fiara se îmblânzește și se liniștește pe măsură
Ce ochii ei se adapă cu liniștea
Din privirile de lumină ale unui copil.

Ochiul iese la plimbare

Magia vine ca o tentație. Ochiul atârână. E la fereastră. O floare privește din glastră. Căpușa pânđește din buruieni. Un alt ochi se uită pe după perdea. Afară e fum. Fumul zboară.

Liliana se plimbă cu un șoarece de ciocolată. Acesta este în lesă și are atașat un frigider mobil cu baterii solare. Soarele arde. Liliana își șterge broboanele de sudoare. Ochiul se bălângăne. Își ia avânt și sare. Frigiderul tresaltă. Șoarecele de ciocolată are o povară în plus. Celălalt ochi este închis după perdea. Fumul din văzduh e în bătaia vântului.

În centrul orașului, urcat pe o statuie, un om mic povestește trecutul tumultuos al urbei.

„...Cetățenii citeau în stele, citeau în cărți. Aveau sentimentul camaraderiei. Străzile erau pline de cititori. Uneori cădeau în gropi. Citeau în continuare. Mergeau la luptă cu cărți atașate. Munceau și apoi se plictiseau citind...”

De jur împrejurul pieței, la toate geamurile, sunt bile de popice colorate, cu guri zâmbitoare, ochi întredeschiși sau ochi bulbucăți, nasuri multicolore. Ascultă nemișcate. Omul care vorbește se face din ce în ce mai mic. Energia i se termină. Căpușa-l pândește din buruieni. Liliana i-a adus un sendvici cu văzduh și cu fum. Omulețul dobândește puteri. Șoarecele se topește și se reîntregește periodic. Ochiul admiră popicele zâmbitoare. Căpușa este mică și neobosită. Gradul de entropie crește. Omulețul își ia avânt și continuă:

„În urbea noastră a fost uneori democrație. Ceapa a crescut tot timpul la fel de înaltă. Locuitorii au mâncat mult usturoi. În văzduh, fumul de usturoi plutea ca un turtoi...”

Liliana îl întrerupe telepatic. Omulețul se simte vinovat, așa că începe să facă gimnastică. Căpușei i s-au uscat toate bolile atașate, deci face niște genoflexiuni. Șoarecele de ciocolată primește de la un trecător o umbrelă cu baterii antisolare. Ochiul se delectează la umbră. Popicele aplaudă. Omulețul vorbește cu vântul. Și cu pământul. Scoate brusc o plasă, sare de pe statuie, smulge buruienile și le pune în plasă. Căpușa este înfiată. Înfiptă în realitate și în cotidian.

Șoarecele trebuie să doarmă de-amiază. Liliana se îndreaptă înspre casă. Ochiul se va sui pe masă. Celălalt ochi este încă după perdea. Ca de obicei, se termină brusc scena. În ziua următoare, dacă va fi mai cald, ambii ochi vor merge la tuns. Nu pot risca să se răcească. Soarele va fi un timp biruitor.

Turban festiv

Festivitatea începuse în urmă cu trei turbane. Toate festive. Lumea sărea; lumea se-nghesuia. Un ochi pironea încăperea. Celălalt picotea. Restul ochilor erau în spatele turbanelor. Deodată, un om se opri. Se opriră rând pe rând. Respirau. Șuierat sau sacadat.

Festivitatea urma să înceapă. Trei păpuși străjuiau intrarea. Fiecare ținea câte un buchet de iarbă. Invitații urmau să se servească cu câte un fir. Preventiv, în eventualitatea în care-i va dura burta. Trei chelneri cu turbane se pregăteau să împartă lapte cu cacao. Laptele era bătut sau nu. În curând se va putea observa un ochi care va privi în sus și altul care va privi în dreapta. Restul ochilor se vor ascunde după turbane.

Festivitatea se încheiase în urmă cu trei turbane. În sală rămaseră destule resturi. Printre ele se aflau: un ochi fals holbat, un colț de argint, o proteză și niște unghii false. Ochiul holbat era încă încins de căldura emanată de encefal, iar colțul de argint avea o pată de aur. Unghiile false sugerau faptul că degetele purtătoare erau adevărate.

Proteza clănțănea. Sau dârdăia. De frig, de frică, nu se știe.

În mijlocul unui clănțănit expansiv, un șoarece fusese prins cu o bobită de porumb fiert în gură. Proteza-elipsă îi făcu masaj, apoi îi dădu drumul. Urma să fie spălată, dezinfectată prin sterilizare mecanico-electrică și repusă în drepturi. Ea locuia frecvent în peșteri abdominale.

Oamenii dormeau pe mese. Niciunul nu sforăia. Se auzea doar câte-un gângurit.

Un câine trecea printre mese și strângea firele de păr. Avea un magnet atașat la gât. Firele se magnetizau și pe câine-l urmau. Oamenii dormeau în continuare.

Festivitatea urma să înceapă. Turbanelor își făceau apariția unul câte unul. Erau urmate și urmărite de perechi de ochi. Unul era fals.

5. Antipoeme

lui ovidiu stanomir

Absentăm un pic

Când ajungi acolo, în Valea Sfinților,
Poți să visezi
Că viața are un sens adânc.
Roua îți va atinge buzele,
Iar ochii se vor lumina.
Nu te sălășlui prea mult la umbra umbrei,
Vei vedea numai chipuri golite de conținut,
Iar liniștea va obosi.
Te vei gândi că este bine
Să rămâi în timpul cel din urmă
Cu viața rotindu-se în marele gol.
Când te vei întoarce, chipul bucuriei
Se va desface tainic
Și noi ne vom balansa virtualitățile,
Vom combina cuvinte numai
Pentru ca apoi să ne legănăm în muzica lor.
Vorbele vor voi să se întipărească-n memorii,
Să desfacă și să dezlege nodurile
Care străjuiesc cele câteva intrări
Ale Paradisului minții.
Mă pot trezi în veacul orb
Sau în veacul surd,
Acolo vom urca sau vom coborî o treaptă,
Atenți să nu rămânem blocați pentru totdeauna
Într-un spațiu și timp absent
La durerile și speranțele patimii.

Am sărit într-o nălucă

[din ciclul „Surescitări”]

Mi-a venit un dor de ducă
Și-am sărit într-o nălucă.
Dorul meu n-a vrut să moară:
Tulburatu-s-a-ntr-o doară.

Acoperișul gol s-a invers-curbat
Când carul cu cărămizi s-a arătat
În lumina lumii strălucitoare
Ca ziua în amiaza mică –
O rimă-n minus chiar nu strică.

Brotacul argintiu

Când se lasă seara brotacul argintiu
Iese să se bronzeze la lumina lunii.
Către miezul nopții își lasă pielea
Și-și arată natura brotacă.
Orăcăie cu inflexiuni atitudinal-politice.
O rândunică constipată recade în apatie
Când versiunea teoretic-formală
A broaștei intelectuale emite
Părerii versificate. Adoarme și cade
În apa când convexă, când concavă.
Brotacul feminizat se banalizează treptat.
Vorbește neîncetat pentru a putea
Să asigure visele plutitorilor.
În zori de zi rândunica se trezește
Pe o piatră ponce lângă un burete spongios.
Brotacul cu voce răgușit-masculină
Continuă să discute cu sine.

Când albul se albește

Căpcăunul se repede spre porumbel,
Este înghițit brusc de acesta.
La răsărit Luna se transformă în piatră ponce,
Se depune pe acoperișuri acolo unde
Sculpturi se înalță noaptea,
Ziua se fac firimituri,
Porumbeii vin și se adapă.
Când gongul bate ora amiezii,
Iubiții se strâng sub cupolă,
Înfiripă sunetul de clopot,
Rotesc viziunile alb-negru
Până când acestea se albesc.
Colții pisicilor se ascut noaptea,
Ziua se tocesc până ce ele devin albe.
Când un porumbel este prins
Cu o pisică în gură,
Toate crengile de jur-împrejur
Se împăunează cu ochi,
Toate vârfulile creioanelor se rup
Sub greutatea jertfei,
Cărbunele va deveni plasmă
Pe măsură ce se va evapora.

Coborâm

Coborâm și ne căutăm visele,
În lichid stăruie urmele pașilor.
Se rostogolește butoiul pe treptele vremii,
Golind de conținut zgomotele încăperii.
Purcedem în mantia albă,
Iar umbrele ni se statornicesc pe ziduri.

Mă duc să reiau închiderea porții,
O ferec în tiparele sale, timpul se reface.
Aș vrea să mai plutesc în zorii zilei,
Chiar dacă lanțurile îmi lovesc destinul.
În pustietățile minții ni se pierd
Urmele conștiinței,
Și ne paște împreună vremea neființei.

Copacul-pietroi

Pot să scriu pe-o frunză ce nu vrea să zboare,
Nu poate să urce și nici să coboare.
Visul ce rezistă este-un vis confuz
Să schimbăm registrul, nu pot să refuz.
Când privesc prin mine, înăuntrul meu,
Văd câteva pietre, printre ele-un zeu,
Copacul cel negru iar se crede-albastru
Să fim detașați: e pietroi, nu astru.
Sânge e ruina ce ne înconjoară,
Înfîptă în suflet, iar o să ne doară.
Lumina pândește și nu mai coboară.

Corăbiile se leagănă fantomatic atunci când caleștile rămân fără vizitii

Să luăm pe rând cuvintele acestui titlu.
Corăbiile s-au născut odată cu vântul,
Înainte ca oamenii să se viseze fantome.
Când doi copii se rătăcesc prin pădure
O corabie e în voia sorții pe mare.
Ea se leagănă, cum scrie în titlu,
Uneori fantomatic, alteori nu,
Dar cert este că totul depinde de
Caleștile care au sau nu vizitii.

Ele se opresc sau nu în dreptul unui castel
Poate fi și un conac
De aici încolo lucrurile se complică
Din ce în ce mai mult,
Situația pare fără ieșire.
Întrebarea este dacă vizitii au sau nu cap,
S-a întâmplat ca unul să aibă două capete la el,
De teamă să nu fie numit „vizitiu fără cap”.
Este posibil ca și câte un cal să nu aibă cap,
În locul lui să aibă pajură.
Din castel ar putea ieși câte doi slujbași,
Un valet și-o damă,
S-ar putea să fie fantome sau nu.
După ce se vor săruta vor deschide
Porțile caleștii,
Din ea vor coborî sau nu vor coborî
Cei doi copii rătăciți.
Atunci o corabie va ajunge la țărm,
Unde o mare mulțime de oameni o va aplauda,
În urale o va purta pe străzile orașului.
La atelierile de mobilă vor face din ea
Zece calești nou-nouțe și la mica publicitate
Vor fi căutate zece perechi de fantome nou-nouțe
Plus o duzină de fantome mai vechi,
Cu cap sau fără cap,
Sau poate nu.

Din nou fără titlu

Și-a dat propriul suflet cu jar,
Din cenușă s-a ridicat pasărea.
Ochiul a fumegat încă o dată,
Petalele au ieșit una câte una din ou.
Dorul ne cuprinde atunci

Când florile răzbat din adâncuri.
Nu acoperi vulcanul cu căderea ta,
Căci norii își vor trage seva din
Aripile sufletului.
Zgomotul se aude în zidul de mușchi,
Corzile începutului ne cântă înrobirea,
Să ne bucurăm când vântul
Dezmiardă crengile,
Viersul se aude la marginea tărâmului,
Ființele stau și se roagă-n tăcere.
Să nu încercăm să pândim timpul
Înlănțuindu-l cu vorbe;
Deplin ne îndepărtăm de obiecte
Alunecând din trupurile fumegânde;
Să așteptăm viața să ne completeze golurile.

Echilibrul atomic

Ușa se deschide când lespeda
Se încălzește de la focul lumânărilor.
Ies moroi să se încălzească
La lumina lunii atomice,
Dansează până când baroneasa
Oprește trăsura din care
Țâșnesc cuvinte reci, un șuvoi
Apos, fioros, smântânos.
Furtuna se dezlănțuie când
Vuietul corăbiei aruncate
De cutremur face un tur
Echilibristic de orizont.
A sosit ora când crucile
Se retrag la culcare,
Sulițele-lumânări ard mornit,
În vârful picioarelor vizitiul

Pornește caleașca,
Fiindcă baroneasa mai doarme
Cu un ochi, de celălalt s-au
Agățat cai în echilibru.

Fluturi enzimatici

(Poem scăpat de sub control)

Fluturii-enzime enzimele-și flutură,
Norii se-adună, petalele-și scutură
Un mănunchi de somn stelar se-anină
Înainte de culcare iei o aspirină.
Ochiul se rotește-n sine,
Sacrificiu-i face bine.
Rimele se coc la soare
E mai bine la răcoare.
În beci ceapa și ciupercile se amestecă
În aripile liliiecilor liliachii,
O barbă de ceară își cerne sonetul
De pământ nisipos.
Melci roșii ies din scorburile beciului
Să își tragă lumina soarelui.
Razele sunt necesare procesului
Ciclic de sinteză-fotosinteză.
Râme, melci și fluturi trăiesc în concubinaj
Până la noua recoltă de miere,
Apoi hibernează în stupi lipicioși.
Regina le tulbură somnul,
Când sunt nevoiți să ia masa
Formată din miere calorică
Și aspirină sub formă de arahide.

Graba-i mare (sau „Imnul cărămizii”)

Am fugit cu simțurile ascuțite,
Dar m-am întors în același loc.
Clopotele tăceau cu zgomot
Și visul nu voia să adoarmă.

Simțurile ascuțite erau de fapt amorțite,
Răbdarea curgea-n cascade
Prin memoria umplută până la refuz
De cărămizi albe, galbene, verzi.

Se știe că din beton vor ieși
Firicele de iarbă, un cactus
Luna goală, plină, cum o fi,
Va râde de omeneștile prostii.

Luna vorbește

Șed în insula cu patru intrări pe sub ape și vorbesc cu luna.
Mă întrebă dacă am cunoscut singurătatea în doi
Și dacă vorbesc singur atunci când mai e cineva de față.
Gândurile mele se chinuiesc să iasă;
Ele s-ar transforma bucuroase în cuvinte
Și s-ar ciocni de suprafața ei netedă.
Acolo este un crater plin cu păpuși stricate
Și care ticăie din inimi la ore neexacte:
Vor să inducă timpul în eroare, să-nșele clipa.
Luna le șoptește tot ceea ce trebuie să mai glăsuiască
Pentru a-și recâștiga viața adevărată,
Dar ele nu ascultă întotdeauna.
Ea nu se poate baza decât pe cocoșul
Care stă lângă mine pe insula cu patru intrări
Și care le cântă trezind luna la ora patru dimineața.

Ne iubim

Ne iubim ca două castane care îmbobocesc,
Pendulează în fragilul echilibru.
Chemarea foșnitoare ne ademenește.
Privesc piatra, firul de iarbă ce crește din ea,
Văd trecutul ce-i rotunjește curbura.
Cât de tare mă pot roti sub propria-mi clipire?
Și cât de mult mă bucur de ceea ce nu are nume?
Rămâne ceva în urma chipului fiecăruia,
Roiurile stelare șoptesc și se leagă în noi.
Mă adâncesc în chipul iubitei
Și-mi cultiv angoasele.
Întunecată este lumina ce ți-o dă suferința,
Mult mai durează chinurile facerii
Lumilor de mult apuse.

Omul-orchestră e lup

Orchestra este în curs de desfășurare,
bărbile au căzut pe jos și au apărut naturile-lup.
Primul măr care a căzut din copac
era o piatră.
Aceasta s-a pus în fundația mânăstirii
Oamenilor-orchestră care
iarna se strâng în haite și
caută pietre.
Deseori se întorc cu tolba goală, fiindcă
comoara de la Stonehenge este bine păzită.
Când dorești să iei o piatră-copac de acolo
fluturi cu barbă îți ațin calea.
Este bine să-i ignori, să-i ocolești,
căci din fluturi pot deveni pești
care intră în sinele oamenilor-lup,
unde înoată în tubul digestiv,

își lasă icrele, ceea ce provoacă o
anumită amăreală-amărăciune.
În consecință, este bine să cauți pietrele
în copaci nedestinați
să fie pătrați.
Timp de două mii de ani oamenii-lup vor
căuta pietre în copaci.
Mânăstirea va fi gata într-un final,
într-un timp necunoscut.
Pe zidurile ei vor crește pomi fructiferi,
meri ce vor proba teoria gravitației
și stupi ce vor îndulci existența
oamenilor-orchestră-lupi
basoreliefați în piatră.

Poem cizelat în joacă

Omul nedesăvârșit ce sunt
Nu vrea nicidecum desăvârșirea,
Săvârșirea se petrece atunci când nu mai gândesc;
Aș vrea ca gândul să se adâncească-n visare.
Când șoptește văzduhul, frunzele se mlădiază,
Se îndoie, și zgomotul motoarelor se stinge treptat.
Ce-ar fi să mă întrupez într-un fluture acvatic,
Să aud freamătul peștilor și să văd lumina apei de dedesubt.
Întunericul care se întunecă prea tare devine lumină,
Spunea cineva. Să nu ne temem atunci de întunericul orb.
Prin întuneric, privirea maternă necruțătoare
Mi-atinge sufletul și mi-l înalță-n chemare.
În valea sfinților este un loc cu o stâncă mare
În mijloc, un loc fără vegetație.
Iese apă din stâncă.
Apa spiritualizată alină și bucură suflete călătore.
Un cerb se adapă cu disperare.

Poem cu X și Y

Domnișoara X coboară scările.
După ce a ajuns pe treapta cu numărul „n”
s-a autointitulat „Julieta”,
are o rochie lungă cu voal și are grijă
la fiecare pas
să nu cadă-n nas.
Domnișorul Y o așteaptă la baza scărilor.
Cognomele său „Romeo”
i l-a dat nașul Amedeo.
Acesta a dormit odată sub un pietroi
din Stonehenge, a făcut acolo o gripă
pietroasă, pe care a purtat-o
mulți ani din casă-n casă.
Y a observat cum X s-a poticnit
și a zburat,
Zborul a fost lin, curat.
A prins-o Amedeo de brațul drept,
a învârtit-o puțin prin aer,
după care i-a redat
traectoria rectilinie și uniformă.
Domnișoara Julieta încă mai coboară
și în ziua de astăzi,
Romeo nu vrea să se miște din postul
de observație;
o încurajează, îi trimite câte o beza,
chiar două, câte un drăcușor îi șoptește
să se întoarcă: uite-așa.
Domnișorul Y are crampe abdominale,
îl doare și spatele, ar bea un pahar cu apă.
Amedeo îl sprijină de două ori pe zi câte
cinci minute, ca să poată ațipi,

după aceea bezelele pot din nou veni.
Julietta îi trimite un sărut grațios,
bănuiesc că Romeo se va îndrepta spre ea,
va urca trepte,
chiar dacă are două pietre de moară
prinse de bocanci,
acestea i se trag de la gripa pietroasă,
pe care Amedeo a împărțit-o generos,
din casă-n casă.

Poemul legăturii

Pereții redau zgomotele aripilor frânte,
Ochiuri de lumină întregesc visele pierdute,
În straturi albastre ni se trezesc simțurile.
Liberatea ne pândește din fiecă colț,
Ne împinge alintat în lumea nepereche
A tavernelor căptușite de vise.
Un corn se ivește în sufletele noastre,
Proiecție a preaplinului nostru ancestral.
O adiere de suflet din boltă se coboară,
Fâlfâitul ei ne îmbie, vraja ne-nfioară,
Lanțuri nevăzute se strâng duios în jurul nostru,
Cântecul lor ne anunță eliberarea.
Nimeni nu se gândește la ea, nu știm ce înseamnă,
Locul palid ne luminează veselia dobândită,
Netrecătoare, mirosind a mere verzi.
Viermi ai conștiinței au intrat în peșteră
Și pe nesimțite au început
Să roadă belciugele. Legăturile
De-aici vor putrezi, vor cădea,
Și atunci bucuria va năvăli peste noi.

Postfață

Cristi și Frăția de ciocolată

Dacă vedeți pe Corso un bărbat ca la 40 de ani, ușor spilcuit, îmbrăcat într-un costum „dandy” după ultima modă de acum 100 de ani, brunet, cu cărare la mijloc, cu ochi vii pătrunzători, ducând în lesă o găină dezabuzată, nu trebuie să vă impacientați. Nu trebuie să fiți neliniștiți nici dacă pașii acestui domn sau pașii fermi ai acestei găini se vor auzi pe-o altă stradă – sau pe-o alee alăturată – nimic nu-i adevărat și totul este real. E literatură pură, mai bine zis e *antiproză* scăpată-n viață.

Domnul în cauză se cheamă Urmuz. Găina e marea anonimă a vremii de-atunci, a vremii de-acum, paradigmatică tuturor timpurilor. Nu știm despre ea decât că e grav bolnavă de părere de sine și că din când în când se crede sau se visează struț. Coboară urechea s-asculte asfaltul ori de câte ori se-oprește Urmuz.

Aparițiile acestea nu sunt deloc singulare. Se spune că Urmuz ar mai fi fost văzut ducând cu sine un viezure, mai bine zis trăgându-l pe-acesta cu un odgon de vapor. Și se mai spune că viezurele acesta e *inepuizabil*: că Urmuz îl mănâncă de viu în fiecare noapte, crud, „după ce mai întâi i-a rupt urechile și a stors pe el puțină lămâie”¹. Aceasta e o minciună și-o calomnie. Urmuz e doar un mentor și-un martor. Proprietarul pepinierii de viezuri din fundul gropii Dobrogei, precum și al *viezurelui inepuizabil*, e Ismail. Iar șambelanul tuturor viezurilor săi e Turnavitu – de profesiune „ventilator”, adică specialist în învârtituri și învârteli. Acum Urmuz nu mai locuiește cu ei.

Ar fi fost perceput în locuința lui Stamate, mai precis în *salonul esențelor*, însă cea încăpere nu are uși, nici ferestre, astfel că gândul aceluia *intelect-intuitiv* nu poate fi confirmat.

---

¹ Demetru-Demetrescu Buzău/ Urmuz, Ismail și Turnavitu.

Totuși, descrierea faptului are o coerență de netăgăduit: este perfect plauzibilă. De aceea putem accepta că Urmuz a trecut pe acolo și că nu s-a oprit: din salonul din față, în care se află măsuța care nu se sprijină pe patru picioare ci „pe calcule și probabilități”² și pe care se găsește vasul alchimic „cu esența eternă a lucrului în sine”, el a trecut în odaia cu trapă către lumea subpământeană, de unde a luat tramcarul sau căruciorul dimensional spre a rătăci mai întâi la întâmplare, apoi hotărât, „micșorându-și mereu volumul, cu scopul de a putea odată pătrunde în infinitul mic”.

Unde este Urmuz? Unde se va fi oprit lumina ochilor săi? Spațiul fără dimensiune, non-spațiul sau *locul pur inteligibil* e dincolo de tot ceea ce am putea noi simți sau gândi. Acolo nu poți ajunge decât atunci când cea mai înaltă aspirație a spiritului se face una cu disperarea. Nu știu cum i-am putea numi refugiul final. Cred că-l putem numi *Loc*. Deocamdată, *Locul* e accesibil doar datorită *salonului esențelor* și numai prin el. *Salonul esențelor* are acces la lumea de-afară printr-un *tub* – un fel de canal spiritual sau mental. Prin *tub* Urmuz putea vedea noaptea cele șapte emisfere ale lui Ptolemeu, iar ziua-n amiaza mare „auto-cosmosul infinit și inutil”. Femeia lui Stamate nu poate să dea seamă de nopți, nici de zile, fiind redusă la esența de *pâlnie adulterină*, *abis de metal*. Iar Stamate-i nebun. Sare de pe trambuline în Erosul pur, în Erosul-cineva, în Erosul-nimeni, tot mai adânc către Moarte, sorbind voluptuos din ființă și neființă, din preaplin și neant.

Mecanomorfii lui Urmuz nu pot fi martori, ci doar vestigii. De aceea nu putem afirma decât că *Locul* e undeva între *tub* și *canalul infimizezimal*. Refugiat în infinitul mic, el nu mai e de găsit decât acolo unde lumina însăși i s-a oprit. Oprirea luminii e cauza finală; oprirea luminii e starea; oprirea luminii e *Locul*. De-acolo el nu mai poate privi în apele timpului decât cu

---

² Demetru-Demetrescu Buzău/ Urmuz, Pâlnia și Stamate.

gândul și nu se mai poate vedea decât pe el – cel din trecut: „Demetru Demetriu Demetrescu-Buzău avea momente în care, în propria sală de judecată, suporta cu greu infiltrarea în spiritul său agitat a aceluși oribil ritm bivectorial compus din plictiseala repetiției și repetiția plictiselii”³. D3-Buzău Urmuz avea momente: acum nu mai are decât unul și același moment. Așteaptă și nu știe ce-așteaptă; privește și nu știe ce vede; gândește și gândul e pojghiță subțire, alunecătoare. Raportul său, înaintat Tribunalului suprem al conștiinței de sine, oamenilor și neoamenilor, mecanomorfilor, oricui, nimănui, nu va atrage niciodată răspuns, și chiar dacă acela ar fi trimis de vreo instanță supremă, sau măcar suverană pe sine, nu ar atinge decât neantul și deznădejdea, futilul pur.

*

Urmuz e *dublu pierdut*. E pierdut undeva între tubul ptolemeic și canalul infinitezimal și mai este pierdut undeva în volumele non-dimensionale ale lui Eugen Ionescu. *Inventatorul teatrului absurd* l-a înghițit pe Urmuz cu tot cu pene; cu tot cu găină, cu lesă, cu tot cu pașii aceia binecunoscuți, răsunând întotdeauna pe-o altă stradă, pe-o altă lume. Urmuz e-n „Second Death”: acesta e numele noului joc – „A Doua Moarte”. El moare și-nvie, perfect necunoscut, în orice piesă ionesciană, ia avataruri și replici, le pierde și le păstrează și, timid-agresiv, întreabă și fuge mai înainte de a putea primi vreun răspuns.

Eugen Ionescu n-a dorit să se știe că marele său precursor e Urmuz. Ce să-i faci? nimeni nu e perfect, nimeni nu-i fără

---

³ Demetru-Demetrescu Buzău/ Urmuz, Raport către Areopag: Despre Surrealismul Dicarbocalmic, Fractaliile Clișeului Recurent, Minimartirajul Bomboanelor Bucurie și Luminiscenta Futilului Temporal.

cusur. Și zeii au slăbiciuni. De două mii de ani și mai bine *morile de vânt ale zeilor* atrag și rotesc neîncetare.

Și totuși, de ce n-a voit Eugen Ionescu să se știe că are ascendent în Urmuz?

Ionescu n-a renegat *calea*, ci doar *sfârșitul*. Și *sfârșitul e-n toate*.

Absurdul urmuzian era voit gratuit; neseriozitatea pare și se pretinde deplin suverană. La Urmuz este respins orice sens, încât acesta, dacă există, e silit să subziste-n ascuns.

Absurdul lui Ionescu e *realist*. Opera lui e *realism pur*: te uiți în cărțile sale, te uiți apoi împrejur și exclami: „Asta e România de azi!” Ca apoi să recunoști resemnat: „Asta-i chiar România de-acum. Și ca ea suntem noi.” Fiindcă ce este mai realist decât să descrii agonia și decrepitudinea unui bătrân ca pe restrângerea și-apoi căderea unui regat? „Regele moare”⁴ e o poveste despre conștiința-rege a fiecăruia, despre cum își pierde ea treptat stăpânirea de sine, respectul, nădejdea, certitudinile. Și ce este mai realist decât să descrii relația dintre doi soți care, viețuind îndelung împreună, nu se cunosc absolut deloc, ca pe o *primă întâlnire infinit repetată*? „Ce ciudat, ce bizar și ce coincidentă!” exclamă domnul și doamna Martin pe rând în „Cântăreața cheală” până să constate că șirurile de coincidențe existențiale nu sunt posibile decât dacă sunt soți. Absurdul acesta „casnic” ne forțează să recunoaștem cât suntem de superficiali în genere și câtă precaritate dovedim în relațiile pe care le pretendem clare și definitive, *de-la-sine-nțelese*. Îl urâm și îl detestăm pe bună dreptate pe Eugen Ionescu pentru că ne smulge din imperiul prejudecății, pentru că ne pune față în față cu propria noastră părere deșartă de sine.

---

⁴ Eugen Ionescu, *Cântăreața cheală*, Teatru, Editura Minerva, București 1970.

Rinocerizarea oamenilor, iarăși, descrisă cu luciditate și acrivie maximă, nu e decât procesul aievea, cumplit de adevărat, al tuturor totalitarismelor care au zguduit lumea. Piesa „Rinocerii” nu poate fi învinuită decât de monotonie: oamenii nu se preschimbă numai în rinoceri ideologici, ci și-n șopârle, maimuțe, fiare și demoni, copii ai nesăbuiței. Apoi, vedem în lumea noastră – mai în tot locul – academicieni și miniștri fără bacalaureat, purtători de mape lipsiți cu totul de minte, discernământ și de cel mai elementar bun simț, funduri ținând sub ocupație portofolii de viață și de moarte pentru mulțime, „intelectuali” cu diplome la metru, țeape universitare al căror singur merit este acela de a-și țuguia creierul reptilian împotriva celorlalte: atunci ce ar putea fi mai realist decât „Lacuna”?

Sau „Lecția”: care va fi fiind *lecția* ei? Acea că sistemul de învățământ este, în întregime, *o crimă perfectă*? Atunci ce-i profesorul? Un *asasin în serie*. Deși, din experiența proprie a fiecăruia dintre noi, și cu un minim discernământ, ar trebui să aducem un oarecare amendament: e-un *asasin în paralel*: treizeci deodată!

Și ce va fi reprezentând „Scaunele”? Biruința supremă a imposturii. Ionescu e-un *realist*. Pe scena lui suntem noi, iarăși noi.

Există vreo mântuire din situația aceasta dată? Dacă există, e-o mântuire în două părți: două acte. În primul rând, *să știi și să crezi*. Cu asta s-a ocupat Ionescu. Apoi, *să fii nesupus*.

Tot ceea ce pare absurd are sens – doar că, pe moment, sensul acela ne scapă. *Tot ceea ce pare absurd este viu* – paradoxul e-n fibra lumii, e-n firul de-argint al vieții, e-n moarte, e-n minte și inimă, *paradoxul e-n Dumnezeu*. Cum să nu fie atunci, suveran, în cea mai bună literatură? „Gândurile Mele nu sunt ca gândurile voastre și căile Mele ca ale voastre, zice Domnul. Și cât de departe sunt cerurile de pământ, așa de departe sunt căile Mele de căile voastre și cugetele Mele de

cugetele voastre.”⁵ De aceea, tot ceea ce este de neînțeles, tot ceea ce constituie *nepătrunsul ascuns*, stă la temelia creației; și, în nemișcare deplină, el trece odată cu viața noastră; și noi ne trecem *în însoțire cu el*. Supraraționalul adânc, infinit nepătruns, al Dumnezeirii – în vecinătatea gândirii noastre minuscule – pare absurd. Acela e însă chiar Adevărul adânc, ființial, a tot ceea ce vom fi și ce suntem. Acela este *sublimul smerit*, sublimul ascuns în smerenie, este acea *chenoză* – golire de maiestate – prin care ni se îngăduie libertatea. Pe-acesta-l „vânase” Ionescu. Pe-acesta îl părăsise, în perplexitate deplină, Urmuz.

*

„Pagini din jurnalul lui Demetru”⁶ sunt *Urmuz* „*Second Life*”. Jurnalul nu are nici o dată – e *fără zile* – urmuzian tipic, deoarece „A Doua Viață” a lui Urmuz se petrece într-una și-aceeași zi. Ziua e languroasă sau mohorâtă, sfâșietoare, capricioasă și ușuratică: îți vine să crezi că va toarce la un moment dat ca o pisică. Frivolitatea personajelor care o populează amplifică – prin contrast – gravitatea existenței chemând – inconștient – lacrimile Cerului. Odinioară, un Avvă sau un Părinte de Pateric, privind primele picături de ploaie venite după mult timp, ar fi exclamat: „Cine știe ale cui sunt lacrimile acestea!” Adică: „Cine știe ce pustnic ascuns se va fi rugat cu durere pentru binele lumii!” Picăturile de ploaie sunt la Cristian Săucea plânsul Cerului: un plâns discret. Zgâriate de „gardul de sârmă ghimpată” al tuturor insensibilităților noastre, ele devin *lacrimi de sânge*, „înroșesc pământul și firele de iarbă”.

Firele de iarbă nu se sinchisesc. Firele de iarbă suntem noi toți: cei care, înălțându-ne o clipă deasupra pământului, ne

---

⁵ Isaia 55, 8-9.

⁶ Cristian Săucea, Pagini din jurnalul lui Demetru, în Revista “Castalia” nr. 6/ 2010, Editura Universității “Lucian Blaga” din Sibiu, p. 26-29.

trecem aproape instantaneu. „Plouă cu cerul!” exclamă Bora, vecinul de deasupra al lui Demetru, avertizând asupra insinuării transcendentului, a lumii de sus în lumea cea rea. „Plouă curcubeul!” este al doilea strigăt – a doua descoperire existențială: lacrimile Cerului, nedorite, devin *de acid*. Ele vitriolează prezentul – cu toate visele lui de viitor – dar și istoria: un batalion de soldați bolșevici, rătăcit aici din Al Doilea Război Mondial, este pătruns de lacrimile acide și *redus la esență*: oasele albe încremenite în marș au devenit, observă Cristi, temelia lumii moderne. Or, se știe că în Teologie oasele sunt simbolul rațiunilor și paradigmatelor dumnezeiești: sunt acele structuri de argint ale proiectului lumii, prin care Dumnezeu a pregândit lumea însăși mai înainte să îi dea consistență și realitate. Când Adam, după somnul cel greu, somnul adânc, o vede pe Eva și exclamă: „Iată aceasta-i os din oasele mele!...”⁷ nu spune decât că Dumnezeu i-a dăruit femeia pe care-o visase, perechea perfectă: „Iată aceasta-i vis din visele mele!” e cuvântul cel autentic. Eva, mai întâi să-i apară aievea, era *Anima* – visul său alb, paradigma iubirii sale perfecte.

Oasele albe pot fi și *paradigme de substituție*: ideologii menite să înlocuiască planul inițial al lui Dumnezeu. Bolșevicii rătăciți aici din istorii ale repulsiei și-au lăsat oasele, adică ideologiile – cu tot cu patimile și pătimirile lor – să ne configureze modernitatea. Ne mai mirăm că aceasta e siluită?

„Cioplitorii de oase”⁸ sunt *meșteșugarii de paradigmă*. Aceștia, conduși de „fantoma meșterului Manole” spre noi ipostaze ale zădărniceii, sculptează frenetic în zăcământul de schelete de dinozauri și de dragoni de la temelia unui castel. Sisific înverșunați, ei ajung să se creadă mai importanți decât fundația însăși. Plinătatea de sine e restabilită ori de câte ori

---

⁷ Facerea 2, 23.

⁸ Cristian Săucea, Cioplitorii de oase sunt la egalitate, în Revista “Castalia” nr. 6/ 2010, p. 76.

unuia dintre ei „îi mai cade nasul” – ori de câte ori vreunul dintr-înșii pătimește diminuarea truffiei.

Congresul inorogilor de pretutindeni, întrunit în proza lui Cristi Săucea⁹ spre a studia echivalența totalitarismelor, denunță caracterul demonic al tuturor acestor *paradigme de substituție*. Ele fuseseră concepute spre a deturna eul și lumea, destinul său dumnezeiesc. Revolta inorogilor împotriva rinocerilor e implicită: rinocerii – acești inorogi brutal decadenti, acești impostori pachidermici – nu pot stârni decât lehamite și repulsie. Intensitatea unei gândiri nu va configura *paradigma cea bună* decât dacă inima este sensibilă la frumusețea cerească. Altfel, conceptul ei contondent va năvăli în vitrina cu *paradigme de porțelan* ale oamenilor lui Dumnezeu. Epuizat de gânduri mărturisite și nemărturisite, inorogul lui Cristi alunecă în cele din urmă în somnul adânc, „lipsit de monștri și de șopârle”, în somnul începuturilor de lumi, care nu poate să aibă loc decât în poala unei fecioare.

Îndrăgostit de universalii și absoluturi, Cristi ispitește accesul în *salonul esențelor*: intrarea în marele *Loc* e atât de aproape, e docilă, e iminentă!

Pe *masa primordială*, sprijinită nu pe patru picioare ci pe „calcul și probabilități”, pe *matematica stranie a plauzibilului*, se află jurnalul inexistenței lui Demetru. Jurnalul este deschis și „purecii lăsați cu dărnicie de peniță”¹⁰ – după cum îi concepe și vede *pisica primordială*, aceea de dinainte de timp, capătă autonomie aproape nelimitată: răscoală cuvinte în pofida propriului lor creator. Deasupra măsuței apar în aer, pentru ca apoi să crească ușor și să plece în lume, esențe miniaturale – esențe-diminutiv: universalii lui Cristi sunt

---

⁹ Cristian Săucea, Dintr-un colț de teză, în Revista “Castalia” nr. 6/ 2010, p. 1.

¹⁰ Cristian Săucea, Pagini din jurnalul lui Demetru, în Revista “Castalia” nr. 6/ 2010, Editura Universității “Lucian Blaga” din Sibiu, p. 26.

prietenos, docile, familiare. Dragonii din vremea lui Drăculea folosesc țepile lui Vodă, acum tocite, „pe post de baston”: atunci când Grațiile le ies în cale, obișnuiesc să bea cu ele absint și să mănânce împreună cu ele ciocolată. *Femeia umbreloforă* – femeia purtătoare a umbrelei de argint – nu are dreptate să se teamă de *ploaia paradigmelor de argint ale dragonilor*, care va avea loc în vremurile apocaliptice când, spune ea, aceștia vor invada pământul asemeni lăcustelor, deoarece aceștia au existență boemă; și poate că sunt cei din urmă *romantici*. *Omul minuscul* – acel *homunculus* al lui Wagner și al lui Faust, care acum e la Cristi – s-a întâlnit aievea cu dragonii în cauză și dă mărturie de-aceasta: „Se simțise bine în preajma lor. Nu erau dăunători pentru culturile de cafea [adică pentru nervii altor ispite lumești], nici măcar pentru năluci sau umbre [imaginații și spaime]: erau cu toții pensionari”¹¹.

Nici *guzganul* lui Cristi nu este înfricoșător, chiar dacă se crede elefant, chiar dacă se luptă cu porțelanurile de la Poștă, chiar dacă le înghite. De fapt, guzganul e-un visător: „și când era treaz dormea”. Șobolan mitologic, el este profund diferit de banalul „șoarece de bibliotecă”: în vreme ce acesta din urmă se hrănește cu materia din cărți, guzganul asimilează *paradigmele de porțelan* ce sunt trimise de creatori sau chiar de Creatorul de creatori. Guzganul nu locuiește întâmplător într-un „craniu de porțelan”¹². Aproape de locuința aceasta, el se ceartă cu scenariile, cu universalile, cu paradigmele albe ale umanoizilor absurzi.

Transa, visarea reprezintă vehicolul primordial al sufletului și totodată calea survolării pământurilor prejudecăți. Sufletul-timonier își conduce nava cu zbatuiri¹³ adânc în fiordurile

---

¹¹ Cristian Săucea, Dragonul cu baston, “Castalia” nr. 6, p. 85.

¹² Cristian Săucea, Aleea monolită, “Castalia” nr. 6, p. 85.

¹³ Cristian Săucea, Vasul cu aburi, „Castalia” nr. 7/ 11. 06. 2011, p. 32.

cerebrale, atent la toate ce-i stau în cale. Nava spațială a spiritului e un fel de *mecanomorf*: la început vas cu aburi, ea devine locomotivă cu aburi, aerostat ridicat de baloane gândite, apoi aeroplan cu aburi. În toate aceste ipostaze, care marchează copilăria, adolescența, maturitatea deplină și senectutea, naveta spațială a sufletului se deplasează cu viteze ameteitoare, astfel că nu mai e timp de cuvinte, ci este nevoie de o stenografă care să consemneze călătoria sa printre și prin universalii. Meduzele „viu colorate” din oceane și mări, din aerul pur, aerodine lenticulare sau clopote suspendate în puls electromagnetic îi sunt martori și conștiințe-suport.

Uneori proza lui Cristi are rezonanțe de Pateric: situațiile pe care le creează el sunt *apoftegme vizuale*. „Vino să vezi lucrurile deșarte ale oamenilor!” îl invită îngerul Domnului pe un Avvă cucernic, apoi îi arată un om care se chinuia să ridice un mănunchi de lemne și care, văzând că nu poate să-l ridice, în loc să scadă, mai adăuga. Apoi îi arată pe altul, care aducea de la mari distanțe un vas cu apă spre a-l deșerta într-un bazin spart. În sfârșit, îi arată un ins călare și cu o bârnă în brațe, pe care-o ținea perpendicular, căznindu-se să intre-n biserică și vătămându-se de fiecare dată. Situațiile acestea: cu mănunchiul de vreascuri uscate ale păcatelor, cu faptele bune risipite din lipsă de discernământ, cu mândria care se căznește să fie evlavioasă, au corespondențe și continuări în proza lui Cristi: viețile cumplit de serioase ale *omuleților săi minusculi* – cu pretențiile și aspirațiile, cu dramele lor – sunt apoftegme vizuale și maxime dincolo de cuvinte – viziuni ale deșertăciunilor fără limite și fără-ncetare ale *oamenilor mari*. Astfel, shogunul – chipul suprem al autorității – care pretinde tuturor oamenilor de rând un respect suveran, nu este defel ceea ce pretinde: un zeu încarnat, sau măcar supraom, ci este fabricat în serie de către „serviciul tehnic de la magazinul de

shoguni”¹⁴ [un fel de minister al propagandei de război și al manipulării globale]. Când trece pe stradă, oamenii sunt siliți să-și ferece ușile și ferestrele și să stea în cea mai deplină tăcere, astfel încât nu se mai aude decât ronțăitul fraților soareci. Shogunul nostru, care „era încă în garanție” alunecă și se scufundă-n pământul muiat de apele ploii. El înghite mlaștina, devine sferic și ia culoare pământie; din ce în ce mai lumesc, la un moment dat el strănută și împrășcă toate casele oamenilor cu mlaștina preapământescului pe care-l înghițise.

Conflictele sunt insignifiante: tot ceea ce apare grandios e un „fake” – o înșelăciune sau o scamatorie făcută de un bufon sau de-un „trickster” cu simț al umorului. Iar atunci când tocmai bufonul e cel în cauză, falsitatea și derizoriul sunt ridicate la puterea a doua. Atunci când bufonul se luptă cu propriile lui remușcări – care iau chip de balaur cu șapte capete – e asistat de consoarta-bufoancă. Cei doi, bufonul și balaurul, de fapt nu se luptă: *se hârjonesc*¹⁵. „Lupta” e atât de potolită, încât bufoanca îi găsește într-o dimineață pe cei doi aproape degerați, fapt pentru care dispune spitalizarea lor în regim de urgență. Nu le degeraseră însă decât o unghie și-o pleoapă. N-are a face: „bufoanca le aduce și azi ciorbă de micșunele” – culese, mai mult ca sigur, din culturile de răchită – ale ei și ale legendarului.

Conflictele adevărate lipsind, nu-nseamnă că nu există triumfalismul și fala, *festivitatea de absolvire a nonsensului*. „Turban festiv” e o satiră amară absurdă la adresa festivităților de absolvire de la sfârșitul liceului sau facultății, când nu mai contează decât poza cu togă, cu morgă, cu pălăriuță pătrată. La intrarea în sala de festivități stau trei păpuși ce țin în mână buchete de iarbă. De fapt, toate făpturile participante la

---

¹⁴ Cristian Săucea, Zuizui Zukkorobashi, “Castalia” nr. 7, p. 33.

¹⁵ Cristian Săucea, Remușcările vin dintr-o falie, “Castalia” nr. 7, p. 55.

ceremonie sunt păpuși trase de sfori, păpușarul fiind *marele manipulator* al slavei deșarte, vânzătorul de diplome și de vise fără acoperire. Festivitatea nu durează trei ore, ci „trei turbane”¹⁶ [trei iluzii] și după ea nu mai rămâne decât „un ochi fals holbat, un colț de argint, o proteză și niște unghii false”. Păpușile dorm prăbușite pe mese și visează smintit că sunt oameni. Iar ceremonia se reia nesfârșit.

Personajele lui Cristi află – fără să caute – ridicolul și deriziunea, falsitatea și tragicul. Și peste toate acestea nu se poate așterne nimic, nici măcar „o mână de țărână”. Ele sunt menite să aștepte nedefinit, asemenea bufonilor lui Samuel Beckett, lângă copăcelul – aproape uscat și cu rămurelele moi și care nici nu mai știe ce-a fost: pomul vieții celei adevărate sau doar pom al cunoașterii plăcerilor și durerii.

Niciunul din toate acestea nu trebuie să se teamă, nu trebuie să se impacienteze, nici să se tulbure: nu e cu totul exclus să fim cu toții fantasmе beckettiene – mai mult sau mai puțin consistente – și „Așteptându-L pe Godot” să se joace cu lumea întreagă și cu casa închisă, spectatori fiind doar cei mai prevăzători dintre ierarhii nevăzuți netrupești. *Et rien ne va plus.*

*

3D-Buzău și Eugen Ionescu sunt căutători *de aceeași rasă*: inconștient sau îndârjit, flegmatic nefericit sau nădăjduind tragic în miezul frumuseților deznădăjduitoare, fiecare din ei e un căutător al sensului *nepătrunsului ascuns*. Dacă va stărui cu consecvența cea simțitoare pe calea aceasta, Cristian Săucea va fi mai bun ca ei amândoi. Și va răscumpăra tot ceea ce mai poate fi recuperat din bieții lor oameni.

Mihai M. S. Maxim

---

¹⁶ Cristian Săucea, Turban festiv, “Castalia” nr. 7, p. 76.

Cuprins

ovidiu stanomir, prefață-zen.....	3
1. De-ale lui Demetru.....	5
Apare Demetru.....	7
Demetru în pijama.....	8
Leul privește liniștit.....	8
Demetru este din când în când obtuz.....	10
În liniște se lasă înserarea.....	11
Pagini din jurnalul lui Demetru.....	13
Tentații și priviri în vânt.....	20
2. Antiproze.....	21
Aleea monolită.....	23
Am luat bătaie (varianta întâi).....	23
Am luat bătaie (varianta a doua).....	24
Călcâiul lui Patrocle.....	25
Chiștocul din proverb.....	26
Cioplitorii de oase sunt la egalitate.....	27
Cosașul cu naftalină.....	28
Dintr-un colț de teză.....	29
Dragonul cu baston.....	30
Experiență matusalemică.....	30
Găina din parabolă.....	31
În cinstea lui mopete.....	32
În Delphi (1).....	34
În Delphi (2).....	34
În deșert se privea pe sine.....	35
Indolența necesară.....	36
La meditație.....	37
Lămâia lui Lili.....	38
Mecanismul cu hlamidă roșie.....	39
Minorii scot castanele din apă.....	40
Nicovală-n ruină.....	41
Nicovală-n ruină (variantă).....	42

Noaptea aspiratorului cu mers de iguană.....	42
O școală de provincie.....	44
O zi din viața măgăriței din șopron.....	45
Palmierul înșurubat.....	46
Prietenul meu, crocodilul.....	47
Remușcărilor vin dintr-o falie.....	48
Scamatorul stă în umbră.....	49
...Și căruța hurducăia (...E la nave va).....	50
Țapul moare la normă.....	51
Un copil sporovăia.....	52
Varză murată.....	53
Vasul cu aburi.....	54
Zgomotul frunzelor în asfalt.....	56
Scenete cu iarbă.....	57
3. Antibasme.....	59
Anti-Scufița Roșie.....	61
Basmul telefonului din beton.....	62
Borduri străvezii.....	63
Făt-Frumos aruncă prune.....	65
Jumătate de iepure călare pe jumătate de gumă.....	66
Povestea unui bumbac.....	68
Tragica poveste a gumei de pe cracă.....	69
Zuizui Zukkorobashi.....	70
Zboară o umbră peste casă.....	71
Creștea o minge-n deal.....	72
Am schimbat foaia.....	73
Copiii merg pe stâncă.....	74
Multe fețe.....	76
4. Proze și poeme cu ochi.....	79
Antilegenda ochiului dat în vileag.....	81
Ochi crăpat lipit cu adeziv.....	82
Ochii giratorii.....	83

Ochiul aburit.....	84
Ochiul despicat.....	85
Ochiul iese la plimbare.....	85
Turban festiv.....	87
5. Antipoeme.....	89
Absentăm un pic.....	91
Am sărit într-o nălucă.....	92
Brotacul argintiu.....	92
Când albul se albește.....	93
Coborâm.....	93
Copacul-pietroi.....	94
Corăbiile se leagănă fantomatic atunci când caleștile rămân fără vizitii.....	94
Din nou fără titlu.....	95
Echilibrul atomic.....	96
Fluturi enzimatici.....	97
Graba-i mare (sau „Imnul cărămizii”.....)	98
Luna vorbește.....	98
Manipularea ne caută.....	99
Ne iubim.....	100
Omul orchestră e lup.....	100
Poem cizelat în joacă.....	101
Poem cu X și Y.....	102
Poemul legăturii.....	103
Postfață.....	105
Mihai M. S. Maxim, Cristi și Frăția de ciocolată.....	107
Cuprins.....	119

